

ASOCIATIA COLECTIONARILOR DE INSIGNE DIN ROMANIA



JURNAL INSIGNOGRAFIC

NR. 12

2013

WWW.ACICR.RO



JURNAL INSIGNOGRAFIC

Nr. 12

**Publicație anuală de informare insignografică
editată de A.C.I.R.**

2013

ISSN 1843-9535

1

www.aciro.ro

Imaginea de pe coperta 1 reprezintă poza de grup de la
Congresul al V-lea București 2013.
(Foto. Radu Tabără – Sibiu)

Colectivul de redacție :
Prof. Tiberiu Kelemen – coordonator,
Dumitru Pușcașu – tehnoredactare,
Mihai C.V. Cornaci – redactor,
Mihai Livadariu – foto.

Colaboratori :
Milan Ilin – Timișoara,
cmd. av (r) Marius Popescu – București.
Brnzei Stelian – Botoșani

**Responsabilitatea pentru conținutul articolelor publicate revine în totalitate
autorilor.**

Materialele prezentate spre publicare nu se restituie.

CRONOLOGIA REUNIUNILOR COLECȚIONARILOR
DE INSIGNE DIN ROMÂNIA

1. Petroșani	1975 - Întâlnire
2. Timișoara	1976 - Întâlnire
3. Craiova	1977 - Întâlnire
4. București	1978 - Întâlnire
5. Petroșani	1979 - Întâlnire
6. Arad	1980 - Întâlnire
7. Timișoara	1981 - Întâlnire
8. Arad	1982 - Întâlnire
9. Timișoara	1983 - Întâlnire
10. Petroșani	1984 - Întâlnire
11. Tg. Mureș	1985 - Întâlnire
12. Timișoara	1986 - Întâlnire
13. Timișoara	1987 - Întâlnire
14. Craiova	1988 - Întâlnire
15. Petroșani	1989 - Întâlnire
16. Petroșani	1990 - Întâlnire
17. Petroșani	1991 - Întâlnire
18. Petroșani	1992 - Întâlnire
19. Petroșani	1993 - Reuniune
20. Petroșani	1994 - Reuniune
21. Petroșani	1995 - Reuniune
22. Petroșani	1996 - Reuniune
23. Vulcan	1997 - Reuniune
24. Aninoasa	1998 - Reuniune
25. Aninoasa	1999 - Reuniune
26. Tg. Secuiesc	2000 - Reuniune
27. Lupeni	2001 - Reuniune
28. Lupeni	2002 - Reuniune
29. Lonea – Petrila	2003 - Reuniune
30. Lupeni	2004 - Reuniune
31. Tg. Secuiesc	2005 - Reuniune
32. Petrila	2006 - Reuniune
33. Alexandria	2007 - Reuniune
34. Petroșani	2008 - Reuniune
35. Petroșani	2009 - Congres
36. Tg. Secuiesc	2010 - Congres
37. Alexandria – Petroșani	2011 - Congres
38. Alexandria – Petroșani	2012 - Congres
39. București	2013 - Congres

ÎN LOC DE PREFAȚĂ

Pentru prima dată în viața revistei, modestul tiraj (60 exemplare) s-a epuizat în foarte scurt timp, fiind colecționari care nu au reușit să-l achiziționeze.

În acest sens colectivul de redacție se gândește să mărească tirajul la 75 exemplare și astfel sperăm să mulțumim deocamdată pe toată lumea.

În numărul precedent au apărut câteva erori de tipar, lucru pentru care cerem scuze cititorilor și pe care vom încerca să le evităm pe viitor.

La Congresul al V-lea care a avut loc la București în organizarea Clubului Colecționarilor de Medalii Eminescu, fiind găzduit de Galeria artelor a Cercului Militar Național, au fost executate numeroase poze individuale și de grup. Dintre acestea a fost aleasă o poză reprezentativă pe care am declarat-o „oficială”, deoarece cuprinde majoritatea participanților și are o încadrare perfectă. Aceasta a fost redată pe coperta I a revistei.

Mulțumirile noastre domnului Tabără și celorlalți colegi: Gheorghe-Alexandru Turi, Eduard Cristoi, Gheorghe Boer care au făcut poze și ne-au trimis imagini foarte bune ce se regăsesc în revistă.

De asemenea, atât înainte de congres cât și după, au fost executate unele insigne care să marcheze evenimentul. În acest sens este declarată, de asemenea, insignă oficială a congresului cea cu anou și baretă, fond metalic, pe care apare litera „I” – de la „Insignia”, colorată în albastru și roșu, ce a fost pusă în circulație în prima zi. Toate imaginile insinelor apărute vor fi redată în revistă.

Prezentăm, de asemenea, comunicările susținute de colecționari la congres, iar în acest sens rugăm colegii ca imaginile trimise să fie de calitate, piesele fiind pozate perpendicular fără distorsionări nedorite.

Încercăm în numărul actual să înființăm o rubrică nouă intitulată „Aniversări”, în care redăm cu ajutorul colegilor evenimente deosebite din viața secțiilor numismatice referitoare la activitatea insignografică.

Spre surpriza colectivului de redacție, pentru numărul actual al Jurnalului am primit multe articole interesante și valoroase, pe care le-am publicat în două reviste distincte (numărul 12 și 13). Noi trebuie să încadrăm revista în 60 pagini A4.

Faptul că pe lângă corespondenții deja consacrați au apărut multe nume noi în special tineri, este îmbucurător, deoarece înseamnă că viitorul insignografiei cel puțin din acest punct de vedere este asigurat. Nominalizăm cu plăcere pe ing. Mugurel Tudor Tudora – Botoșani, Radu Tabăra - Sibiu, Iulian Lipovan – Iași, Ilinca-Ștefania Dina – București de la care am primit articole frumoase și consistente, care denotă un studiu amănunțit al temei abordate.

Mulțumim celor care ne-au trimis articole și reamintim că: „Jurnalul insignografic” este revista tuturor membrilor A.C.I.R. care vor să publice gratuit, fără restricții, articole sau studii insignografice, cu condiția să respecte cerințele noastre și să-și asume responsabilitatea celor puse pe hârtie!

Așteptăm, ca și până acum, materialele și opiniile dumneavoastră pe adresele:

Tiberiu Kelemen
Str. Aviatorilor bloc 34
scara II apartament 58
332108/Petroșani
Telefon 0727-793872

Pușcașu Dumitru
Str. 9 Mai bloc 2
scara VII apartament 5
332041/Petroșani
Telefon 0743-046840
puiupuscasu29@yahoo.com

Distinsă audiență,

Este o onoare, pentru mine și pentru colegii mei din cadrul Cercului Militar Național să ne fiți astăzi oaspeți și să participați la inaugurarea unei expoziții pe care am dorit-o atât instructivă și atractivă, cât și ilustrativă din perspectiva insignografiei românești.

Sper că am izbutit ca expoziția și toată suita de evenimente pe care Palatul Cercului Militar Național le găzduiește, în numele Clubului Numismatic „Mihai Eminescu”, să fie într-adevăr o reușită, cu atât mai mult cu cât în această zi comemorăm 124 de ani de la trecerea în eternitate a Luceafărului poeziei românești - Mihai Eminescu.

Doresc să felicit membrii comitetului de organizare, conducerea Asociației Colecționarilor de Insigne din România pentru organizarea expoziției INSIGNIA 45. Expoziția va fi deschisă timp de trei zile, aici, în Galeria Artelor a Palatului Cercului Militar Național din București, unde practic s-a născut mișcarea insignografică din țara noastră în urmă cu 45 de ani, la inițiativa colonelului Ioan Dogaru.

De asemenea, aș vrea să remarc efortul depus de colecționarii de insigne pentru a populariza pentru cei din capitală, ca și pentru ceilalți cetățeni care vizitează în aceste zile Bucureștiul, insigna - în special pe cea militară - istoria ei, rolul și simbolurile ei. Începând de astăzi, pentru trei zile, românii au ocazia să cunoască mult mai bine semnificația acestor însemne, iar vizitatorii care vor trece pragul expoziției vor găsi, cu siguranță, informații utile prezentate în mod atractiv.

Pentru Cercul Militar Național, Expoziția INSIGNIA 45 reprezintă încă o ocazie de a ne apropia mai mult de publicul larg și de a deschide pentru acesta porțile instituției într-un context deosebit - cel al promovării culturii naționale prin intermediul insignografiei.

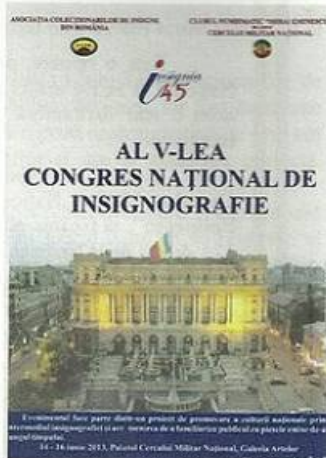
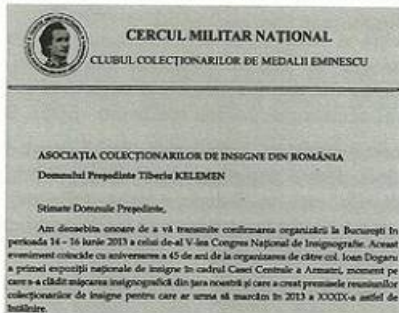
Închei prin a vă mulțumi tuturor pentru prezență.

București, 15 iunie 2013
Palatul Cercului Militar Național

Directorul Cercului Militar Național,
Colonel dr. Cristian DORCA

CEL DE AL V-LEA CONGRES NAȚIONAL DE INSIGNOGRAFIE ȘI A XXXIX-A EXPOZIȚIE COLECTIVĂ DE INSIGNE DIN ROMÂNIA 14-16 Iunie 2013 BUCUREȘTI

Anul acesta Congresul Național de insignografie și expoziția colectivă au avut loc la București în organizarea Clubului Colectionarilor de Medalii Eminescu, având o selectă locație la Galeria Artelor de la Cercul Militar Național, lucru confirmat printr-o scrisoare adresată președintelui A.C.I.R.



Încercăm să redăm cele petrecute în zilele premergătoare congresului și atmosfera deosebită în care au avut loc lucrările celei mai importante manifestări insignografice din țară.

Pentru un grup de membri A.C.I.R. de la Petroșani totul a început în 12 iunie 2013, când în urma discuțiilor avute cu comitetul de organizare al manifestării format din: P.S.†Galaction, ec. Ștefan Dina, col. Gheorghe Caraman, prof. Viliică Munteanu și Constantin Dumitrescu s-au deplasat la București, ducând și suportii necesari pentru ca, împreună cu organizatorii, să pregătească Galeria Artelor care urma să găzduiască timp de trei zile Expoziția Națională de insigne. Expoziția nu a fost tematizată, totuși, ținându-se cont de locul unde s-a desfășurat manifestarea, va exista o competiție între exponatele care au ca subiect tematica militară.

Timp de două zile s-a depus o muncă intensă, pentru montarea panourilor-suport și aducerea meselor, respectiv scaunelor necesare, sala fiind astfel pregătită să primească musafirii, care au sosit în cursul zilei de vineri.

Vineri, 14 iunie 2013

După formalitățile de cazare la Hotelul „Hello” (aproape de Gara de Nord și Cercul Militar Național), ne-am convins că locația a fost bine aleasă de gazde, lucru de care toți au fost mulțumiți.



Primii participanți la expoziție au venit la Galeria Artelor cu mult înainte de ora stabilită în program, dar găsind sala pregătită, nu le-a rămas decât să monteze exponatele și seara marea majoritate a materialelor aduse au fost expuse, iar sala arăta foarte bine!

Sâmbătă, 15 iunie 2013

În ultimul moment au existat câțiva colegi care, din varii motive, au întârziat și au montat exponatele dimineața.

Acum marea sală a Galeriei Artelor avea pereții tapetați cu insigne și nu aveai loc nici cât să arunci un ac.

Important este faptul că cei aproape 100 de participanți și-au găsit loc la mese, nefiind reclamații în acest sens.

După inventarierea panourilor, făcută cu rigurozitate de către ing. Miron Rebedea și Dumitru Pușcașu, au intrat în expoziție 232 de panouri, conținând convențional 13.920 insigne (câte 60 piese pe panou).

Ca rezultat al pregătirilor intense, eforturilor financiare și fizice, lucrările celui de al V-lea Congres Național de insignografie din România erau pe cale să înceapă.

În prezidiu, la deschiderea festivă a Congresului, iau loc: P.S.†Galaction—președinte de onoare

A.C.I.R., prof. Tiberiu Kelemen—președinte A.C.I.R., ec. Ștefan Dina—președintele Clubului Colectionarilor de Medalii Eminescu, col (r) Gheorghe Caraman—vicepreședinte A.C.I.R., Constantin Dumitrescu artist plastic și prof. Vilică Munteanu, membru al comitetului de organizare.



După un scurt salut de bun venit adresat participanților, rostit de ec. Ștefan Dina, având în vedere caracterul manifestării, a fost intonat Imnul Național.

A luat cuvântul ec. Ștefan Dina, care a vorbit despre insigna ce însoțește manifestarea și semnificația ei. Logo-ul

găsit de organizatori „Insignia 45” poate că nu a fost înțeles și unii nu au fost de acord cu el. Momentul de astăzi este, însă, un omagiu adus înaintașilor, mai exact celui care a fost regretatul col.(r) Dogaru Ioan.

Inițial piesa a fost simplă, dar i-au fost atașate un anou și o bareță tricoloră, pe care apare sigla Asociației.



Aceste insigne sunt alăturate plachetei oferită gratuit, răsplătind astfel pe toți participanții la manifestare.



Placheta congresului



Ca element promoțional au fost confecționate și carduri magnetice cu simbolurile manifestării.

Se dă cuvântul prof. Tiberiu Kelemen, președintele A.C.I.R., care mulțumește organizatorilor pentru efortul depus și gazdelor pentru condițiile deosebite care au fost puse la dispoziție. Este remarcat un fapt îmbucurător – că astăzi participă la marea sărbătoare a insignei românești mulți colegi tineri, chiar copii aflați la prima lor experiență de acest gen.

Este evocată cu nostalgie participarea sa, în urmă cu 45 de ani, la prima expoziție de insigne unde l-a cunoscut pe col.(r) Dogaru Ioan.

Consideră bună ideea gazdelor să pună manifestarea sub semnul logo-ului „Insignia 45”, deși pentru unii ieșită din tipare! Ideea trebuie reținută și, poate, o vom repeta anul viitor!

Este rugat să ia cuvântul P.S.†Galaction – președintele de onoare A.C.I.R.

Domnia sa a remarcat efortul deosebit depus de organizatori în frunte cu ec. Ștefan Dina, Constantin Dumitrescu și col. (r) Gheorghe Caraman care au dat dovadă de perseverență și tenacitate.

Este bine că anul acesta Congresul are loc la București, pentru a lăsa colegii de la Petroșani să „respire” puțin. Este foarte dificil de menținut continuitatea manifestărilor în numai trei orașe: Tg. Secuiesc, Petroșani și Alexandria. Mai sunt și alte zone ale țării în care ar putea avea loc astfel de acțiuni precum Timișoara sau Botoșani.

Domnul ec. Ștefan Dina prezintă modificările făcute în programul zilei funcție de ultimele necesități organizatorice.

Președintele A.C.I.R., prof. Tiberiu Kelemen, prezintă câte un scurt necrolog în memoria colegilor care ne-au părăsit în ultimul an: Aiacoboaiei Ioan de la Oravița și Pardos Ioan de la Vulcan. Nu au fost uitați nici Cizmaru Gheorghe de la Craiova și Predescu Ionaș de la Constanța.

În memoria lor și a tuturor colegilor care nu mai sunt alături de noi s-a păstrat un moment de reculegere. Amănunte se găsesc în capitolul dedicat acestor evenimente triste, dar inevitabile.

A urmat un moment așteptat cu mult interes de participanții la congres: acordarea premiilor „Floarea de colț” ca urmare a nominalizărilor făcute de conducerea A.C.I.R.

Laureații actualei ediții sunt: Vasile Neacșu – Alexandria, Constantin Dumitrescu – București, Ion Siminicianu – Botoșani, Petru Pater – București și Clubul Colectanilor de Medalii Eminescu – București (premiu înmănat colegilor Ștefan Dina și Constantin Dumitrescu).

Premierile au fost făcute de Tiberiu Kelemen, Dumitru Pușcașu și Viorel Stroe din Petroșani. Motivațiile acordării premiilor și alte detalii se regăsesc în articolul special dedicat momentului.



Domnul ec. Ștefan Dina mulțumește sponsorilor și partenerilor care au contribuit la buna desfășurare a evenimentului: „Tek Art Trading”, Asociația STINDARD, HELLO HOTEL, „ACCESORII PROD” Oradea și Cercul Militar Național.

Au fost oferite numeroase premii și diplome în nume propriu unor colegi și copii. Astfel Stelian Brinzei-Botoșani înmânează diplome de excelență pentru contribuția deosebită la promovarea științei numismatice și insignografice din România membrilor A.C.I.R.



De asemenea a fost acordată în nume propriu Cupa „Cel mai tânăr membru activ al S.N.R.” domnișoarei Ilinca-Ștefania Dina, iar copiilor numeroase medalii și insigne.



Domnul Ilin Milan din Timișoara oferă „Premiul continuității” constând dintr-o frumoasă cupă, Clubului Colecționarilor de Medalii Eminescu.



Domnii ing. Miron Rebedea din Petroșani și Teodor Săceanu din Alexandria oferă celor mai mici colecționari medalii și insigne.



În final, ca și anul trecut, colegul Gheorghe Boer din Tg. Mureș a surprins pe președintele A.C.I.R. oferind un album cu fotografiile de la cel de al IV-lea Congres – un document frumos pentru arhiva asociației.

Participanții au fost invitați la efectuarea pozei de grup care va fi pusă cu mândrie în albumul fiecărui colecționar.

Pozele au fost făcute pe treptele de la Cercul Militar Național de către mai mulți colegi, dar ca versiune oficială a fost aleasă cea realizată de către tânărul Radu Tabără din Sibiu. Pozele de grup și cele realizate în timpul manifestării au fost puse și pe situl www.cmce.ro, pentru a putea fi accesate de doritori.

Întorși în sala expozițională, a început Adunarea generală A.C.I.R. condusă de președintele asociației.

Raportul de activitate, discuțiile, hotărârile luate și lista completă a membrilor la data de 15 iunie 2013 se regăsesc în capitolul dedicat acestui moment.

Gazdele ne-au pregătit o surpriză deosebit de plăcută – o vizită la Muzeul numismatic al Băncii Naționale a României. Fiecare colecționar, începător sau avansat, visează ca măcar odată în viață să vadă „pe viu” piesele care sunt expuse la acest muzeu, unde se pătrunde foarte greu.

La Banca Națională am fost așteptați de dr. Cristian Scăiceanu care ne-a condus prin monumentală clădire, dându-ne explicațiile de rigoare.

Pentru noi vizita la muzeul Băncii Naționale a constituit un adevărat regal !



Întorși la Cercul Militar, majoritatea participanților au continuat schimburile de insigne.

Un grup de numismați au fost primiți de către Directorul Cercului Militar Național, Domnul col. dr. Cristian Dorca.

La întâlnire au participat: P.S.†Galaction, ec. Ștefan Dina, prof. Tiberiu Kelemen, Constantin Dumitrescu și doamna Steluța Bălăceanu responsabilă acțiunii din partea C.M.N.



Lângă o cafea s-a discutat problematica organizării unor manifestări insignografice de amploare, dar care să depășească în timp două zile și care ar constitui o bună mediatizare a acestei frumoase și educative pasiuni, mai ales în rândul tineretului.

În numele participanților la întâlnire P.S.†Galaction a mulțumit conducerii C.M.N. pentru condițiile deosebite care ne-au fost puse la dispoziție în zilele Congresului.

La sfârșitul întâlnirii domnul col. dr. Cristian Dorca a înmănat participanților la întâlnire un album ilustrat privind istoricul C.M.N.

La ora 15⁰⁰ participanții s-au îndreptat spre „Sala Norvegiană” a C.M.N. pentru a participa la masa festivă.

După o zi foarte încărcată, timpul petrecut în ambianța deosebită a „Sălii Norvegiene” a reprezentat un binemeritat moment de reală deconectare în care s-au legat noi prietenii și s-au schimbat impresii.

După masă, cei care au vrut, s-au întors la Galeria artelor până la ora 19⁰⁰ când se încheie programul în cadrul C.M.N., iar restul și-au luat liber pentru a se plimba prin Capitală.

Organizatorii s-au gândit să ofere viitorilor colecționari -copiii- momente de care își vor aduce aminte cu plăcere. Astfel cei mici au fost invitați să facă un tur al Capitalei cu un autocar descoperit, însoțiți fiind și de un ghid cu experiență.

Plimbarea plăcută și instructivă totodată a fost apreciată de către copii, încântați de ceea ce au văzut.

Duminică 16 iunie 2013

Ultima zi a manifestării a debutat la ora 7³⁰ cu schimburile de insigne-unul dintre elementele cele mai importante în cadrul întâlnirilor de acest gen.

Într-un colț, în Galeria Artelor, a fost amenajat un spațiu special, unde s-a putut desfășura în bune condiții sesiunea de comunicări. Lucrările au fost conduse de către domnul Dumitru Pușcașu din Petroșani. În cadrul sesiunii s-au prezentat de către colegi 12 lucrări valoroase, care sunt redată integral în revistă. După fiecare comunicare au urmat dezbateri și nu au lipsit nici discuții contradictorii care au avut, însă, un caracter constructiv la final.

Asemenea schimburi de păreri între cei mai inițiați colecționari nu au decât darul să aducă un plus cercetărilor insignografice.

La ora 10³⁰ a început festivitatea de decernare a premiilor la singura tematică din expoziție (cea militară).

Comisia de jurizare a insinelor militare compusă din ec. Ștefan Dina din București, Ilin Milan din Timișoara și Göther Istvan din Odorheiu Secuiesc a luat următoarele decizii:

- Premiul I Marius Popescu-Călărași (București)
- Premiul II Sergiu Remescu (Tg. Jiu)
- Premiul III Mugurel-Tudor Tudora (Botoșani)



Medaliile premiilor de la tematica militară.

A urmat înmânarea de diplome și plachete celor prezenți care atestă participarea lor la al V-lea Congres și cea de-a XXXIX-a Expoziție Națională de insigne.



Un aspect de la festivitate și diploma acordată cu această ocazie, ing. Miron Rebedea – Petroșani.

După festivitatea de premiere au urmat discuții care, practic, marchează încheierea congresului. Beke Ernő – Tg. Secuieș face câteva propuneri privind viitoarele manifestări de acest gen:

- organizarea în parteneriat (două – trei secții sub conducerea A.C.I.R.);
- reluarea expozițiilor – concurs tematizate;
- numărul de exponate să nu fie limitat;
- invitarea unor colecționari din străinătate;
- la întrebarea „cine va organiza manifestarea de anul viitor?” sala a răspuns cu o „mobilizatoare” tăcere!

Prof. Tiberiu Kelemen – Petroșani

Remarcă foarte bunele condiții de cazare și locația deosebită a Hotelului „HELLO” față de gară și Cercul Militar (s-au asigurat 52 de locuri de cazare), iar prima impresie contează!

Exponatele aduse au fost vizionate în repetate rânduri cu un „ochi” foarte critic, lăsând impresie plăcută ca estetică și componență, totuși sunt unele exponate la care trebuie încă „lucrat”.

Sesiunea de comunicări a fost interesantă și mulțumim colegilor care au studiat mult pentru a prezenta materiale de bună calitate.

Au participat la manifestare 80 de colecționari din țară și capitală, marea majoritate membri A.C.I.R., prezența fiind una în limitele normale.

Ideea comitetului de organizare de a oferi celor mai tineri participanți, în după amiaza de sâmbătă un tur al capitalei cu un autocar descoperit, a fost foarte bună.

Mulțumește organizatorilor și gazdelor care ne-au pus la dispoziție una dintre cele mai frumoase și elegante săli expoziționale din capitală.

Dorește tuturor sănătate și să ne întâlnim anul viitor în 2014, la cel de-al VI-lea Congres Național de insignografie. Unde se va desfășura rămâne de văzut și sperăm că șirul continuu al manifestărilor nu se va rupe chiar la ediția jubiliară.

După cele rostite și urarea făcută, a fost înmănată Cupa transmisibilă „Ilin Milan” care va rămâne timp de un an în vitrina Clubului Colectorilor de medalii Eminescu.

Ec. Stefan Dina – București a mulțumit tuturor celor care au contribuit ca astăzi cel de-al V-lea Congres Național de insignografie să se desfășoare în bune condiții.

Declară încheiate lucrările congresului, respectiv Expoziția colectivă poate fi demontată.

Dacă pentru majoritatea participanților manifestarea a luat sfârșit, pentru un grup restrâns de la Petroșani și din București a început dificila operațiune de demontare a panourilor-suport, ambalarea lor, respectiv returnarea meselor și a băncilor, totul fiind gata la ora 19⁰⁰. Sala curățită a fost predată celor de la Cercul Militar Național.

Nota redacției.

Pentru această manifestare au fost realizate și câteva tipuri de insigne într-un tiraj redus pe care le prezentăm mai jos.



Cu baretă mare

În urma cererii unor colegi - de a fi emisă o altă insignă care să cuprindă textul „Al V-lea Congres Național de Insignografie” - domnul Turi Gheorghe din Deva a propus varianta de mai jos care dacă va fi realizată se va pune în circulație cu ocazia celui de al VI-lea Congres.



Ec. Ștefan Dina

PREMIILE „FLOAREA DE COLȚ” ACORDATE ÎN 2013

În anul 2013 primul premiu „FLOAREA DE COLȚ” a fost conferit de către conducerea A.C.I.R. Secției Alexandria, fiind înmănat de către președintele asociației, prof. Tiberiu Kelemen, în cadrul manifestărilor prilejuite de împlinirea a 15 ani de activitate de la înființarea acesteia. Distincția a fost preluată de către președintele secției, P.S.†Galaction.

În cuvântarea sa președintele A.C.I.R. a precizat printre altele: „...*Se conferă Premiul „FLOAREA DE COLȚ” Secției Numismatice Alexandria a S.N.R. la împlinirea a 15 ani de nobile căutări, încununată cu multiple realizări pentru promovarea științelor numismatice și insignografice din România.*”

Componentele premiului cu numărul 36 au fost confecționate de Firma ACCESORII PROD Oradea, fiind montate pe urmă la Petroșani.

Cu ocazia celui de-al V-lea Congres Național de insignografie, care s-a desfășurat la București în perioada 14-16 iunie 2013, au fost acordate premiile anuale A.C.I.R. în urma unor selecții riguroase și dificile.

Premiile au fost confecționate de către Firma APULUM din Alba Iulia și finalizate la Petroșani. Insignele fixate pe premii ne-au fost oferite de către organizatorii manifestării. Mulțumim Clubului Colectorilor de medalii Eminescu, care ne-au facilitat ca înmânarea premiilor să se facă în cadrul manifestărilor prilejuite de deschiderea celui de-al V-lea Congres Național de insignografie din România.

Anul acesta vor fi atribuite, ca și în anii precedenți, cinci premii, insigne și diplomele aferente.

Vor fi acordate astăzi trofeele cuprinse între numerele 37 și 41 inclusiv.

Conducerea A.C.I.R. a luat următoarele hotărâri:

- Pentru seriozitate, modestie, participare la numeroase expoziții pe plan național și local, în vitrina cu trofee a colegului nostru VASILE NEACȘU va poposi Premiul cu numărul 37.

- Un coleg despre care fiecare dintre noi poate vorbi numai cu respect și admirație, un om prin mâna căruia au trecut de-a lungul vremii sute de insigne și medalii pe care le-a creat, proiectat și realizat, CONSTANTIN DUMITRESCU din București va primi trofeul cu nr.38.

Trebuie remarcat că, artistul – gravor Constantin Dumitrescu este membru al Federației Internaționale a Medaliștilor.

- Corectitudine, înțelepciune și un foarte bun spirit organizatoric, are o contribuție importantă în mediatizarea insignografiei pe plaiuri moldave.

Pe lângă pasiunea pentru numismatică, fiind și președintele Secției Numismatice Botoșani, col. (r) IOAN SIMINICIANU care va primi trofeul cu numărul 39 are o afinitate pentru etnografie, dorind să inaugureze cât mai curând un muzeu în care să etaleze frumusețile populare din zonă.

- Multă înțelepciune adunată în anii care au trecut peste domnia Sa, sute de piese prelucrate în cadrul Monetăriei, care astăzi reprezintă puncte de reper în colecțiile noastre, domnul PETRU PATER din București va duce astăzi acasă Premiul cu nr.40, care se va alătura numeroaselor trofee câștigate de-a lungul anilor.

- O formațiune tânără, dar cu realizări remarcabile de la înființare care s-a extins și în provincie.

Deși profilul clubului este strict legat de medalistica eminesciană, acesta a contribuit și la organizarea altor manifestări, ce de exemplu anul trecut a Simpozionului Numismatic de la Bacău.

A.C.I.R. conferă trofeul cu nr.41 CLUBULUI COLECȚIONARILOR DE MEDALII EMINESCU și în acest sens îi rugăm pe domnii Stefan Dina și Constantin Dumitrescu să ridice trofeul.

Laureații Premiului „Floarea de Colț”
2013



VASILE NEACȘU



CONSTANTIN DUMITRESCU



col. (r) IOAN SIMINICIANU



PETRU PATER



CLUBUL COLECȚIONARILOR DE MEDALII EMINESCU

ADUNAREA GENERALĂ A.C.I.R.

În prezidiul Adunării iau loc: ec. Ștefan Dina (București), Beke Ernő (Tg. Secuiesc) și prof. Tiberiu Kelemen (Petroșani).

Președintele A.C.I.R. prof. Tiberiu Kelemen ia cuvântul și prezintă raportul de activitate al asociației pe anul 2012.

Stimați colegi membri A.C.I.R.,

Se împlinesc, cu ocazia manifestării de astăzi, patru ani de când ne-am unit într-o asociație care are ca obiect de activitate INSIGNA sub toate aspectele ei, deci pe undeva perioada de „pionierat” se află pe sfârșite.

La adunarea generală de astăzi participă 72 membri A.C.I.R., deci adunarea este statutară.

Ordinea de zi de astăzi va fi următoarea:

- Prezentarea Raportului de activitate a A.C.I.R. pentru perioada 2012-2013 și situația financiară a asociației la ora actuală (președinte, prof. Tiberiu Kelemen);
- Scurtă prezentare a stadiului de înființare a Filialei Deva a A.C.I.R. (Lucian Bornemisa);
- Oportunitatea înființării filialei Vălișoara a A.C.I.R. în conformitate cu art.3 din Statutul asociației (Ion Rovinar);
- Completarea conducerii asociației în urma decesului prim-vicepreședintelui ei, Pardos Ioan (proponeri);
- Găsirea de către toți membrii A.C.I.R. a unui logo sub care se vor desfășura lucrările celui de-al VI-lea Congres Național de insignografie;
- Diverse.

Stimați colegi,

Anul trecut Adunarea generală mi-a tras sarcina să rezolv din punct de vedere juridic modificările aduse statutului.

Infomez membrii A.C.I.R. că prin Hotărârea civilă nr.1271 din 06 martie 2013, dată de Judecătoria Petroșani, am intrat în legalitate, făcându-se modificările aferente și în Registrul special al Asociațiilor și Fundațiilor. De altfel colegii de la Deva au primit Statutul modificat.

De la înființarea asociației principala preocupare a conducerii acesteia a fost menținerea prin orice mijloace legale a continuității reuniunilor noastre, ridicate la rang de congres, fapt care presupune un salt calitativ în activitate față de anii anteriori.

Cu multe sacrificii, zile sau săptămâni care au avut o încărcătură nervoasă deosebită, soluții de compromis și de ultim moment, s-a reușit acest obiectiv, lucru pentru care mulțumim atât colegilor cât și tuturor aceluia care s-au implicat în fenomenul denumit INSIGNĂ.

Anul trecut, când domnul Președinte al Clubului Colectanilor de medalia EMINESCU, ec. Ștefan Dina s-a angajat să organizeze cel de-al V-lea Congres Național de insignografie, mulți s-au arătat sceptici în realizare. Dar s-a reușit, acest fapt poate fi un exemplu pozitiv pentru toate persoanele care se vor implica eventual într-o sarcină atât de complexă.

A.C.I.R. i-a ajutat efectiv pe organizatori prin emiterea plachetei congresului după un desen executat de Dl Constantin Dumitrescu, transportul de la Petroșani și montarea suporturilor necesari expoziției colective, lucru pentru care îi mulțumesc domnului Viorel Stroc; virarea a jumătate din cotizațiile încasate de la membrii asociației, acordarea premiilor „Floarea de colț”, iar în acest sens le mulțumesc organizatorilor pentru insignele primite care au fost montate pe premii.

Contribuția noastră nu este mare, dar cred că a prins bine colegilor din București care au avut de rezolvat multe alte probleme.

Am reușit, conform promisiunii făcute, editarea numărului 11 al „Jurnalului insignografic”. Doresc în acest sens să evidențiez și să mulțumesc domnului ing. Coriolan Chiricheș pentru ajutorul primit. În mare parte revista a fost distribuită la cerere, dar mai avem câteva exemplare pentru cei interesați, din cele 60 tipărite.

Dorim ca și numărul 12 să iasă de sub tipar până cel târziu în luna ianuarie 2014. În această direcție îi rog pe toți cei care vor să publice articole în jurnal să ne trimită materialele necesare, în format electronic sau pe hârtie, singura condiție este ca imaginile să fie bune (clare).

Acțiunile numismatice precum cele de la Alexandria, Botoșani, Deva sau Vălișoara, unde insigna este prezentă sub diverse forme (exponat, descriere, carte sau articole despre insigne, prezentări de insigne etc.), nu fac decât să ne bucure.

Mai mulți colegi m-au întrebat câte persoane sunt la ora actuală în asociație. În această direcție informez Adunarea generală cu următoarele date:

La 1 ianuarie 2013 existau în evidențele noastre 86 de membri.

În cursul anului (până în prezent) am pierdut doi colegi – Aiacoboaeci Ioan și Pardos Ioan.

În acest an s-au înscris în asociație șapte noi membri: Raul-Dimitrie Rovinar (Vălișoara), Valentin Răuțescu (Tg. Jiu) – doi copii de care suntem mândri să-i avem în asociație, respectiv Silviu Mihai Ivan și Alexandra-Mihaela Ivan (Focșani), Iulian Lipoveanu (Iași), Adrian Axinte (Iași), Farkas Aaron (Cluj), cărora le urăm bun venit în organizație.

În total suntem 91 de colegi la această oră. O listă completă cu toți membrii A.C.I.R. va fi publicată în nr.12 al „Jurnalului insignografic”.

Din punct de vedere financiar o ducem foarte rău, deoarece după congresul de anul trecut am încheiat cu un minus de 690 lei, cu tot ajutorul primit din partea Clubului Colectionarilor demedalii EMINESCU și a domnului Timotei Neiconi din Hațeg.

Cu toată promisiunea făcută la Petroșani anul trecut de Domnul Primar, manifestarea jubiliară se pare că nu va putea fi prinsă în bugetul anului viitor al Primăriei, ceea ce ne va lăsa practic fără finanțare din această direcție, deși noi am conta pe acest lucru.

Față de aceste probleme cred că nu sunt multe de comentat! Vă cer idei viabile în acest context.

La fel ca și anul trecut vă rog pe fiecare să găsim împreună un logo pentru manifestarea de anul viitor, orice părere fiind binevenită.

După cum am mai arătat, în 2013 am pierdut doi colegi: unul a fost Aiacoboaeci Ioan la data de 05.04.2013 – singurul colecționar de insigne din Oravița, respectiv Pardos Ioan, în ziua de 30.05.2013.

Pados Ioan a deținut funcția de prim-vicepreședinte al asociației, funcție care nu poate rămâne vacantă timp de un an – până la alegerile generale de anul viitor.

Pentru activitatea desfășurată până în prezent, propun și supun votului dumneavoastră pentru ocuparea acestei funcții pe domnul Viorel Stroe din Petrila.

Vă rog insistent ca în cazul unor evenimente plăcute precum expoziții realizate, insigne apărute, cărți tipărite etc, acestea să ne fie comunicate direct – mie sau domnului Dumitru Pușcașu.

De asemenea, cu toate că nu sunt de dorit, dar oameni suntem, să ne fie comunicate și evenimentele nedorite, ca să nu aflăm de dispariția unor colegi precum în cazul lui Predescu Ionaș (Constanța) sau Cizmaru Gheorghe (Craiova) după doi ani. Domniile lor nu au fost membri A.C.I.R. deoarece atunci când erau activi asociația nu a existat, dar ei au fost colegii noștri de pasiune!

Doresc ca în acest cadru să faceți propuneri pentru îmbunătățirea activității noastre, ca anul viitor să fie mai bogat în realizări.

Președintele A.C.I.R. supune la vot Raportul de activitate prezentat. În unanimitate participanții au apreciat activitatea conducerii drept bună.

Înainte de a începe discuțiile propriu-zise, președintele supune la vot propunerea de numire în funcția de prin-vicepreședinte a domnului Viorel Stroe, pentru completarea colectivului de conducere.

Propunerea a fost aprobată în unanimitate, deci din acest moment domnul Viorel Stroe este noul prim-vicepreședinte A.C.I.R. Îi dorim mult succes în activitatea viitoare.

Au luat cuvântul următorii colegi:

Ec. Ștefan Dina – București care a prezentat aprecieri pozitive referitoare și la calitatea expozitelor, care în mare majoritate au marcat un salt important față de ediția precedentă, încadrându-se în criteriile cerute.

De asemenea vicepreședinții ar trebui să se implice mai mult în organizarea congreselor și în general în activitatea A.C.I.R. În acest sens trebuie să avem grijă la selectarea persoanelor care să ocupe aceste funcții. Trebuie să implicăm în activitatea noastră copii, care sunt viitorii colecționari ce vor duce mai departe activitatea A.C.I.R.

A explicat din nou motivul pentru care insigna congresului a fost concepută în acest fel.

Propune, până la finalizarea unui site al A.C.I.R. să fie folosit site-ul Clubului Colecționarilor de medalii EMINESCU.

Împună cu Radu Tabără vor încerca să creeze un site, dar pentru asta trebuie să aibă loc o discuție mai lungă.

Propune dirijarea a 2% din impozitul pe venit către Asociație, lucru care pare a fi o soluție bună.

Stelia Brînzei – Botoșani, vicepreședinte pe zona Moldova.

A propus postarea pe internet a „Jurnalului insignografic” și înființarea unui site al asociației pentru a face cunoscută activitatea A.C.I.R.

A făcut o analiză a colectivului colecționarilor de la Botoșani, care nu permite organizarea niciunei manifestări naționale în Moldova.

Propune impunerea unei taxe de participare la congres și mărirea cotizației cu 100%. Propunerea referitoare la majorarea cotizației nu este aprobată de Adunarea generală.

Beke Ernő – Tg. Secuiesc, vicepreședinte pe zona Transilvania.

A mulțumit organizatorilor, a scos în evidență efortul acestora, insistând asupra organizării și în alte localități a unor manifestări de acest gen.

Ilin Milan – Timișoara, vicepreședinte pe zona Banat.

A mulțumit organizatorilor celui de-al V-lea Congres pentru condițiile foarte bune oferite.

La ora actuală, în urma pierderii a doi colecționari foarte valoroși, am rămas numai trei colecționari și în atari condiții nu se poate organiza o manifestare de amploare la Timișoara.

Lucian Bornemisa – Deva

Prezintă un scurt raport asupra stadiului în care se află din punct de vedere juridic înființarea Filialei Deva a A.C.I.R. Deocamdată burocrăția excesivă ne ține inițiativa pe loc și de un an ne izbim de probleme legislative care se schimbă foarte des. Dorim înființarea filialei, dar nu știm când vom realiza acest deziderat.

Ion Rovinar – Vălișoara

În urma discuțiilor purtate cu cei din conducerea A.C.I.R. și lămuririi unor detalii, nu se mai pune problema înființării unei filiale A.C.I.R. la Vălișoara. Deocamdată noi ne vom rezuma la organizarea expozițiilor anuale care acum se află la a VI-a ediție.

Constantin Dumitrescu – București

Perioada de două zile câte ființează expoziția națională este foarte scurtă, față de eforturile deosebite depuse de către cei ce organizează un asemenea eveniment. Cât depinde de mine, voi fi alături de oricine se va angaja într-o asemenea acțiune dificilă.

Ioan Vaum – București

A.C.I.R. ar trebui să se implice într-o serie de demersuri în ceea ce privește corectitudinea executării insinelor în următoarele direcții: corectitudinea heraldică și coloritul piesei; trecerea denumirii complete pe piese, eliminându-se prescurtările, respectiv trebuie gândit un sistem de prindere sigur al insignei, deoarece celebrul de acum „pin” este departe de a satisface exigențele.

A scos în evidență unele carențe ale insignei congresului.

Viorel Stroe – Petroșani, prim-vicepreședinte A.C.I.R.

A ridicat problema atragerii a cât mai mulți sponsori pentru a redresa situația financiară deosebit de precară a asociației, iar o manifestare pe plan național costă foarte mult.

Mulțumește tuturor pentru votul unanim acordat și speră să nu înșele încrederea colegilor.

Adunarea generală a fost încheiată de prof. Tiberiu Kelemen, care îi roagă pe toși participanții să comunice atât evenimentele plăcute cât și mai puțin plăcute din viața noastră, pentru a putea fi publicate, respectiv să ne gândim cu toții la un logo, sub auspiciile căruia să se desfășoare lucrările celui de-al VI-lea Congres.

TABELUL NOMINAL

al membrilor A.C.I.R. la data de 31 august 2013

Nr. crt.	Numele și prenumele	Localitatea	Nr. Leg.	Telefon
1	Dogaru Ioan*	București	1	Informatii disponibile doar in editia tiparita
2	Kelemen Tiberiu - Ștefan	Petroșani	2	
3	Munteanu Vilică	Bacău	3	
4	Pușcașu Dumitru - Ioan	Petroșani	4	
5	Beke Ernó	Tg. Secuiesc	5	
6	Pardos Ileana	Vulcan	6	
7	Brânzei Stelian	Botoșani	7	
8	Ilin Milan	Timișoara	8	
9	Cornaci Bogdan -Mihai	Botoșani	9	
10	Ballif Andrei	Tg. Jiu	10	
11	Rebedea Miron	Petroșani	11	
12	Petre Lucian	București	12	
13	Petre Mihai - Andrei	București	13	
14	Lupu Constantin	Timișoara	14	
15	Ráncz Gyula	Tg. Secuiesc	15	
16				
17	Stroe Viorel**	Petrila	17	
18	Pater Petru	București	18	
19	Göthér István	Odorheiu Secuiesc	19	

20	Turi Gheorghe – Alexandru	Deva	20
21	Botoș Francisc	Sf. Gheorghe	21
22	Deca Aurel	Alexandria	22
23	Dina Ștefan	București	23
24	Popescu Marius - Călărăși	București	24
25	Boer Gheorghe	Tg. Mureș	25
26	Remescu Andrei	Tg.Jiu	26
27	Remescu Sergiu	Tg. Jiu	27
28	Remescu Maria	Tg.Jiu	28
29	Cornaci C.V. Mihai	Botoșani	29
30	Iacob Mihai	București	30
31	Ion Gheorghe	București	31
32	Bornemisa Lucian	Deva	32
33	Ștefanov Titus	Arad	33
34	Dobraș Silviu	Oradea	34
35	Rovinar Mircea-Ion	Vălișoara	35
36	Huh Dorel	Vălișoara	36
37	Huh Mariana - Cornelia	Vălișoara	37
38	Cristoi Eduard-Claudiu	Deva	38
39	Morar Radu	Deva	39
40	Neiconi Timotei	Hațeg	40
41	Tudor Nicolae	Vulcan	41
42	Popa Luminia - Mioara	București	42
43	Condrei Țiplea Răzvan	Botoșani	43

**Informatii disponibile doar in editia
tiparita**

44	Vasiliiu Gheorghe	Bârlad	44
45	Dina Ilinca-Ştefania	Bucureşti	45
46	Tudor Simona - Adriana	Vulcan	46
47	Suciu Ioan-Cornel	Cluj-Napoca	47
48	Puiu Ileana	Craiova	48
49	Pascu Andrei	Craiova	49
50	Mitu Gabriel	Alexandria	50
51	Siminicianu Ioan	Botoşani	51
52	Țurcan Constantin	Craiova	52
53	Cimpoi Mihai	Râmnicu Vâlcea	53
54	Giurcanu Costel	Bârlad	54
55	Caraman Gheorghe	Bucureşti	55
56	Gergely Ladislau	Odorheiu Secuiesc	56
57	Călianu Eugen	Bucureşti	57
58	Vaum Ioan	Bucureşti	58
59	Ionescu Aurel	Alexandria	59
60	Galaction Stângă	Alexandria	60
61	Neacşu Vasile	Alexandria	61
62	Urmărea Daniel	Petroşani	62
63	Crişu Marin	Braşov	63
64	Ninu Petre	Tg. Jiu	64
65	Ninu Olga	Tg.Jiu	65
66	Olaru Ioan	Petroşani	66
67	Tudora Mugurel-Tudor	Botoşani	67
68	Schäffer Erwin	Bretzfeld	68
69	Lung Ioan	Deva	69

**Informatii disponibile doar in editia
tiparita**

70	Gherlea Vasile	Hunedoara	70
71	Ciutacu Z. Gheorghe	Colilia (Ialomița)	71
72	Ștefan Ioan	București	72
73	Kelemen Eugenia	Petroșani	73
74	Ciutacu Răducu Costin	Colilia (Ialomița)	74
75	Gurie Georgiu	Deva	75
76	Magyari Nicolae	Petroșani	76
77	Beke Lenke	Tg. Secuiesc	77
78	Kelemen Tiberiu - Ovidiu	Petroșani	78
79	Kelemen Dalina	Petroșani	79
80	Dumitrescu Constantin	București	80
81	Mușei Ioan	Hârlău (Iași)	81
82	Tabără Radu	Sibiu	82
83	Samoilă Ștefan	Brașov	83
84	Ivănescu Marius	Râmnicu Vâlcea	84
85	Cimpoi Alexandru	Râmnicu Vâlcea	85
86	Ivan Silviu Mihai	Focșani	86
87	Lipovanu Iulian	Iași	87
88	Acsinte Adrian	Iași	88
89	Răuțescu Valentin	Tg.Jiu	89
90	Ivan Alexandra Mihaela	Focșani	90
91	Aaron Fazakas	Cluj	91
92	Motoc Antohe	Buzău	92
93	Tudoran Mihăiță	București	93
94	Bastac Alexandru Dan	București	94
95	Tudor Raluca Andreea	București	95

**Informatii disponibile doar in editia
tiparita**

96	Șerban Ionda – Florica	Brașov	96	Informații disponibile doar în editia tipărită
97	Șerban Ionda – Constantin	Brașov	97	
98	Rovinar Raul Dimitrie	Vălișoara	98	
99	Bocan Gheorghe	Botoșani	99	
100	Chiricheș Coriolan	Botoșani	100	

* Col (r) Dogaru Ioan, în semn de respect față de activitatea insignografică a Domniei Sale, va rămâne în evidențele A.C.I.R. ca membru de onoare post mortem, conform Hotărârii Adunării generale din 30 iulie 2011.

** Conform Hotărârii Adunării generale din 15 iunie 2013, domnul Viorel Stroe a fost numit în funcția de prim-vicepreședinte al A.C.I.R.

*** Publicarea numerelor de telefon și a adreselor de mail s-au făcut cu acordul personal al fiecărui membru ACIR!

INSIGNELE EMISE DE A.C.I.R.



**ÎNVĂȚĂMINTELE UNUI TÂNĂR COLECȚIONAR, PARTICIPANT LA
AL V-LEA CONGRES NAȚIONAL DE INSIGNOGRAFIE
DIN ROMANIA.**

BUCUREȘTI 14 – 16 iunie 2013

Elev: ILINCA - STEFANIA DINA
Profesor: RĂDUCU COSTIN CIUTACU
Muzeograf: GHEORGHE Z. CIUTACU

*Bucurati-va că existăm ori că am existat!
Noi, colecționarii suntem și vom fi fericiți,
Că am trait și în altă lume!*

Dedicăm acest înscris culturii și artei românești, creatorilor știuți și neștiuți, colecționarilor, marii pasionați ai strânsurilor ce le-au înfierbântat emoțiile, reprezentând fie gloria trecutului, fie gloria vremurilor în care și-au petrecut viața, îndrăgostiților de frumos înconjurați de el, reconfortați de existența lui, acelor colecționari, adevărata elită a țării, care și-au dăruit în numeroase cazuri „agoniseala” sufletească, ajutând la fondarea unor muzee sau la îmbogățirea lor,

Ofrandă perenă șirului de vremi ce se însăilează în adâncul viitorului, ca faruri strălucitoare în calea semenilor.

Anul 2013 marchează un eveniment de importanță istorică - 45 de ani de la organizarea primei expoziții de insigne românești de către regretatul colecționar col.(r) Dogaru Ioan, în anul 1968 la Cercul Militar Național (fosta Casă Centrală a Armatei).

Întâlnirile colecționarilor de insigne din România, însoțite totdeauna de expoziții naționale au avut loc în mai multe orașe din țară, sub diferite forme, și anume:

din 1975 – 1992 sub forma de „*Întâlnire*”;

din 1993 – 2008 sub forma de „*Reuniune*”;

din 2009 și până în prezent, sub forma de „*Congres*”.

Insigna și medalia au devenit documente istorice și obiecte de studiu pentru marcarea unor evenimente din trecut.

Insigna reprezintă un obiect de diverse forme, cu imagini simbolice sau indicații grafice, purtate de obicei ca semn distinctiv de către membrii unei grupări sau a unei organizații, care marchează diferite evenimente istorice, științifice, culturale și artistice.

Insigna este considerată ca o bijuterie și este o atracție pentru colecționarii de toate vârstele și indiferent de ocupație.

Din studiile și cercetările efectuate asupra datei apariției și locului unde a apărut insigna, nu a fost posibilă deocamdată, stabilirea unor date exacte.

Predecesoare ale actualelor insigne, se pot considera micile medali- talisman care erau purtate la gât, montate pe coliere și care se credea că îndepărtează nenorocirile, având menirea de a apăra în orice împrejurare pe cel ce o purta.

Insignele apropiate ca formă celor de astăzi se purtau fixate cu ac pe borurile pălăriei și erau, practic, mici medalione ornate cu emailuri.

Printre cele mai vechi insigne, este considerată ce de la catedrala Nôtre-Dame-de-Puy, executată sub forma de bijuterie în 1183.

În impetuoasa dezvoltare din ultimele decenii ale vieții culturale și științifice din țara noastră, mișcarea insignografică și realizările în acest domeniu ocupă un loc tot mai important.

Crește mult numărul celor atrași de cunoașterea și cercetarea istorică a insinelor românești.

Insigna ilustrează interesante situații și sub aspect sportiv, politic, social, cultural și economic.

Cercetătorul, urmărind suita și felul insinelor, reprezentările heraldice și legendele – text de pe

ele, poate găsi (în special la perioada modernă) noi izvoare de informație pentru aprofundarea unor probleme care, din lipsa altor documente, pot fi rezolvate cu ajutorul prețioaselor mărturii purtate de acestea.

Îmbucurător este faptul că și tineretul manifestă interes și preocupare pentru a deveni colecționari serioși de insigne.

Când vorbim despre insignografie în România, se impune să cităm cu justă prețuire numele celor care, prin străduința și priceperea lor – studiind o viață întreagă, chiar cu mari sacrificii materiale – au reușit să aducă contribuții de mare valoare în domeniu. De aceea, ei trebuie considerați drept cititori ai insignografiei românești, fie prin opera lor de pionerat, fie ca vrednici continuatori:

col.(r) Dogaru Ioan, Melha Petru, Poporogu Ion, Epure Bencea, Tiberiu Kelemen, Dumitru Pușcașu, Sigismund Weis, Triest Anton, Weber Stefan, Milovan Pavel, Dula Aurel, Curdov Nicolae, Marius Popescu – Călărași, Măzureanu Victor, Niță Vasile, Manu Nicolae, Colbert Victor, Lencu Gheorghe, Costel Giurcanu, Ioan, Siminicianu, C. V. Mihai Cornaci, Stelian Brînzei, Urigiuc Mihai, P.S. †Galaction, Aurel Ionescu, Vasile Neacșu, Teodor Săceanu, și cei mai tineri colecționari: Mădălina Ababei, Ilinca-Ștefania Dina, Răzvan Țiplea Condeii.

Asociația Colecționarilor de insigne din România, prin comitetul de conducere trebuie să aibă întotdeauna o atitudine loială acceptând și rezolvând propunerile reale făcute de membrii săi, să militeze pentru ridicarea onoarei, demnității și prestigiului instituțiilor care găzduiesc expozițiile, congresele și simpoziioanele insignografice.

Membrii ACIR să facă în jurul comitetului o forță unită și să nu permită lezarea, compromiterea sau știrbirea autorității președintelui și a membrilor comitetului de conducere.

Comitetul și membrii ACIR să nu admită în expoziții kitsch-uri compromițătoare. Nu numărul de insigne contează într-o colecție, ci valoarea artistică pe care le-au dat-o pieselor marii artiști gravori și sculptori.

Cercul Militar Național București găzduiește astăzi a treia manifestare de amploare în domeniul insignografiei: în anul 1968 - momentul de început, în 1978 - a IV-a Întâlnire a colecționarilor de insigne din România, respectiv 2013 - cel de-al V-lea Congres Național de Insignografie.

În numele tuturor colecționarilor care au participat la marea sărbătoare a insignografiei românești, mulțumim conducerii Cercului Militar Național – domnului colonel Cristian Dorca pentru găzduire, Clubului Colecționarilor de Medalii Eminescu pentru inițiativa avută și concretizarea ei cu succes,

Comitetului de Organizare: P.S.† Galaction, președinte de onoare ACIR, profesor Tiberiu Kelemen – președinte ACIR, Constantin Dumitrescu – artist medalist, profesor Vilică Munteanu – director al direcției județene Bacău a Arhivelor Naționale, respectiv domnului coordonator al proiectului, economist Ștefan-Laurențiu Dina – președintele Clubului Colecționarilor de Medalii Eminescu, care sunt adevărații artizani ai organizării Congresului la București.

Nu vrem să încheiem înainte de a aminti cele transmise de col.(r) Dogaru Ioan tinerilor colecționari: „...a fi colecționar fidel înseamnă știință, cultură și dragoste față de tema specifică, înseamnă să depui cinste și pasiune pentru personalitatea sau tematica aleasă, pentru insignografia românească.”

Dacă vom reuși să insuflăm tineretului aceste principii, vom avea cu siguranță urmași demni și cultivați.



**SESIUNEA DE COMUNICĂRI
INSIGNOGRAFRICE
BUCUREȘTI. 13-15 IUNIE 2013**



MODIFICĂRI ALE EMBLEMEI ASOCIAȚIEI „CERCETAȘII ROMÂNIEI”, REPREZENTATE ÎN INSINOGRAFIE.

Lipovanu Iulian
Iasi

În vara anului 1907, Lordul Robert Baden-Powell, organizează o tabără pentru băieți pe insula Brownsea din Anglia, la care participă băieți din medii sociale diferite, aceștia fiind angrenați în diverse activități cum ar fi camping, observare, salvare etc. Acest moment reprezintă pentru tinerii din întreaga lume, apariția „mișcării scouts”.

Inspirați de lectura unui articol dintr-o revistă franceză, câțiva elevi de la Liceul „Gheorghe Lazăr”, în vara anului 1913, experimentează cercetașia în Munții Bucegi, formând astfel primele patrulare de cercetași.

În același an, mai au loc două evenimente importante, care vor duce la înființarea Asociației „Cercetașii României”. Astfel, într-o ședință a Asociației Sportive (FSSR), profesorul Gheorghe Munteanu Murgoci, face prima comunicare despre cercetașie. Ulterior, apare prima publicație – broșura „Cercetașii”, editată de profesorul Gabriel Giurgea, aceasta fiind trimisă direcțiilor școlilor secundare din țară¹.

Sub acest context se formează un comitet de inițiativă, condus de col. adj. Grigore Berindei, iar în 12 mai 1914, se constituie oficial Asociația „Cercetașii României”².

Primele mențiuni ale emblemei asociației apar în 1915, aceasta fiind reprezentată pe antetul documentelor și în publicistica editată pentru cercetași. În aceeași perioadă apare prima insișă reprezentând emblema Asociației „Cercetașii României”³.

Insișă, a fost executată din tabla de alamă, prin presare și ștanțare. Este de formă rotundă, având diametrul 37 mm, fiind cunoscute exemplare aurite sau argintate. Din păcate, până în prezent nu sunt mențiuni privind producătorul sau tirajul.

Un cerc continuu exterior și unul perlat interior formează un cartuș circular, în care este înscris numele asociației „Cercetașii României” în partea superioară, iar în partea inferioară, deviza cercetașilor „Gata oricând”. Numele organizației este separat de deviză prin câte o stea cu cinci raze.



Centrul insișei este reprezentat printr-un vultur cu aripile desfăcute. Acesta este pe un pisc de munte și ține un buzdugan în cioc – „deviza noastră este un vultur de munte cu buzduganul în cioc. Ea ne amintește trecutul de lupte eroice ale neamului nostru și, fără a mai insista asupra aspirațiilor ce implică, ea ne vestește înălțarea viitoare a neamului românesc”⁴.

Reversul insișei are aplicat prin lipire un ac de prindere orizontal din două părți.

Dupa Primul Război Mondial, asociația are o perioadă ascendentă prin mărirea numărului de membri prin marea Unire din 1918, dar și prin participările la prima jamboree internațională - Londra 1920 și la cea de a II-a Conferință Mondială a Cercetașiei, Paris 1922. Cu această ocazie, România devine membră fondatoare a Organizației Mondiale a Cercetașiei (WOSM). Din păcate, criza prin care trece țara, lipsa de fonduri dar și a cadrelor de conducere, face ca perioada 1924 - 1928 să fie una de stagnare pentru organizație.

¹ „Istoricul Cercetașiei” - de Valeriu Tebeica. Revista Cercetașul, nr. 2, Aprilie 1930, pagina 9.

² <http://cercetasia.blogspot.ro/2010/03/istoricul-cercetasiei-ii-introducere.html>

³ „La Muzeul Militar Național a luat ființa un colt al cercetașilor. Comitetul Central a donat în acest scop un costum complet de cercetaș din războiu, o insișă model 1915, precum și insișă mare și mică a cercetașilor din războiu” - Dare de seama pe anul 1936 - Asociația Cercetașii României din Războiul 1916-1919, pagina 7.

⁴ C.G Costa-Foru - Gata oricând! - Conferința ținută la Congresul Instructorilor-Cercetași, Martie 1915, pagina 6.

Începând cu luna august 1928, Asociația „Cercetașii României” este inclusă ca direcție în Oficiul Național pentru Educație Fizică (ONEF), iar din ianuarie 1929 Principele Nicolae preia conducerea cercetașiei. Începe perioada cea mai prosperă a Asociației „Cercetașii României”, iar vulturul - simbolul cercetașilor români, își ia din nou zborul plin de glorie. Inspirați de succesul de la cea de-a III-a jamboree internațională - Marea Britanie, din 1929⁵ (unde România participa cu o delegație de comandanți), la Congresul general al Cercetașilor (București, aprilie 1930), se parafează decizia de a se organiza din doi în doi ani, jamboree naționale. Acestea vor fi la Piatra Neamț - 1930; Sibiu - 1932; Mamaia - 1934 și Brașov - 1936.

Deoarece România devenise membru a Organizației Mondiale a Cercetașiei, treptat, în emblema organizației își face loc simbolul internațional - floarea de crin (fleur-de-lis), fiind modificată toată structura acesteia.

În costumația cercetașilor, se include portul obligatoriu al insignei organizației - denumită pajura cercetașilor. Aceasta, este confecționată din alamă, fiind de mai multe tipuri, în funcție de tipul de membri în cadrul asociației.⁶

Membrii organizației vor purta pajura de argint. Fiecare insignă este nominală, însoțită de un carnet de identitate al cercetașului și înscrisă în registrul de la Comandamentul Marii Legiuni.

Aceasta, este confecționată prin batere sub presă, din alamă, ulterior argintată. Dimensiunile insignei sunt 39 x 30 mm. Pe un cartuş exterior, este scris în partea inferioară numele asociației „Cercetașii României”. Partea superioară este închisă cu două spice de grâu. Câmpul cartuşului este emailat la cald - culoare albă. În partea inferioară a medalionului central este drapelul tricolor, de la centru spre margine având, din email cald, culorile: albastru, galben, roșu. Partea superioară a medalionului este ocupată de un vultur cu aripile desfăcute, acestea trecând de marginile exterioare ale insignei.

Fundalul părții superioare a medalionului este perlat. Vulturul ține în gheare un scut situat peste drapel, pe centrul scutului fiind gravat simbolul cercetașiei - floarea de crin.

Pe reversul insignei este o agrafă închisă așezată vertical, prinsă cu ajutorul unei plăcuțe argintate. Fiecare insignă are gravată seria. Numărul mare de cercetași a epuizat rapid cele trei serii de insigne⁷, seriile următoare având dimensiuni mai reduse, respectiv 30 x 22 mm și 23 x 19 mm.

Pentru aceste două variante, s-au confecționat și insigne alcătuite din 2 părți, vulturul cu scutul în gheare fiind prins de corpul insignei prin două gheare îndoite. Sistemul de prindere pentru acestea din urma este cu șurub sau agrafă închisă, așezată vertical.

Comandanții și instructorii cercetași, vor purta „pajura de bronz”, iar membrii onorifici „pajura de aur”⁸. Acestea respecta grafica celei „de argint”, diferențele constând în metalul aurit sau



⁵ <http://cercetasia.blogspot.ro/2010/12/3-jamboree-internationala.html>

⁶ „Statutele și regulamentul Asociației” - Ed. Cartea Românească, 1929, pagina 40.

⁷ „Uniforma se compune din ... insigna de argint cu tricolorul în email, cu numărul și seria. Seria de la 1-2.500, Seria II-a de la 1-2.000 și seria III-a de la 1-2.000 ...” - Instrucțiuni referitoare la funcționarea serviciului de control și supraveghere. Revista Cercetasul, nr 1, Martie 1930, pagina 16.

⁸ Idem nota 6.

bronz patinat, lipsa elementelor de email cald și înlocuirea drapelului cu un câmp hașurat. Dimensiunile sunt ușor modificate, fiind 40 x 29 mm. Până în prezent nu există confirmare pentru „bronz” și „aur” în exemplare emailate.

Revesul celor două pajure are sistemul de prindere așezat orizontal, pentru varianta aurită acul închis fiind prins cu ajutorul unei plăcuțe, iar pentru varianta de bronz, fiind format din două părți. Aceste modele nu sunt numerotate.

Începând cu 1934, Regele Carol al II-lea aduce modificări în structura asociației, integrând-o în Oficiul pentru Educația Tineretului Român (OETR) – ulterior transformat în Straja Țării. Începând cu 1936, Regele Carol al II-lea unește Asociația „Cercetașii României” cu Asociația „Cercetașele României” (condusă de Princesa Ileana). Cele două asociații vor deveni „Cercetașia României”.

Noua emblemă a fost reprezentată printr-o insignă sub forma de cruce. Insigna, bătută din alamă, este emailată la cald și compusă din două părți. Dimensiunile insignei sunt 33 x 33 mm.

Placa insignei are patru brațe simbolizate de crinul cercetășesc – făcut din email cald de culoare albă. Peste crinul superior, este simbolizată coroana regală de culoare roșie, marcând astfel faptul că organizația se află sub tutela Casei Regale. Pe partea centrală a plăcii este lipit un medalion din alamă, pe centrul acestuia fiind gravată cu auriu monograma regelui Carol al II-lea pe un fundal de email alb. Marginea medalionului este dintr-un cartuș din email verde pe care este gravat numele organizației „Cercetașia României”.



Tineri cercetași



Principele Carol
Comandantul Cercetașilor

Din păcate, din 1937 vulturul cercetășesc nu își mai continuă zborul, organizația fiind dizolvată de Regele Carol al II-lea, iar membrii fiind incluși obligatoriu în Straja Țării.

În martie 1990, la inițiativa unor foști cercetași interbelici conduși de Alexandru Daria, se reînființează cercetașia în România.

Din anul 1993, se modifică denumirea în Organizația Națională „Cercetașii României”.

Organizația primește recunoașterea din partea Biroului Mondial al WSOM – Organizația Mondială a Mișcării Scouts, devenind membră cu drepturi depline⁹. După 75 de ani de la ultima jamboree, se reia tradiția, prin cea de a cincea jamboree națională la Săliște - Sibiu 2011.

Noua emblemă, „este o încrucișare compusă din patru crengi de brad de culoare verde, suport pentru simbolul cercetașiei: floarea de crin stilizată, de culoare galbenă”¹⁰. Începând din 2011 este folosită numai alături de textul „Cercetașii României”.

Conform regulamentului actual, insigna nu mai face parte din portul obligatoriu al cercetașilor, simbolurile naționale fiind înlocuite de embleme textile.

Deși sunt câteva versiuni ale siglei, marcate în insignografie, cel mai des pe costumele cercetașilor se întâlnește insigna ONCR, model 2010 (fără text).

Este executată din metal compozit și are diametrul 16 mm. Pe suprafața insignei, este gravată sigla ONCR. Față de siglă, apar de această dată mici modificări, respectiv câmpul insignei este de culoare verde, iar cele patru crengi de brad sunt argintii. Floarea de crin își păstrează culoarea galbenă. Culoarele sunt din email rece.

Reversul are sistem de prindere de tip pin.

Anul 2013 este unul deosebit, el reprezentând împlinirea unui centenar de cercetașie în România și este marcat printr-o tabără națională la Mogoșoaia (fiind cea de a șasea jamboree națională).



Cercetaș al României în documentare la cea de-a XXXIX-a Expoziție Națională de insigne.

Bibliografie

„Cercetașul” – Revista cercetașilor României – Organ oficial al Comandamentului Marii Legiuni, anii 1930 – 1936.
„Gata Oricând!” – Conferința ținută la Congresul Instructorilor Cercetași. Biblioteca revistei copiilor, a tinerimei și a cercetașilor – 1915

„Dare de seamă” – Asociația Foștilor Cercetași din Răsboiul 1916-1919, anii 1926 – 1936.

„Statutele și regulamentul asociației” – Comandamentul Marii Legiuni, „Asociația Cercetașii României”, editura „Cartea Românească”, București 1929.

„Istoria Cercetașiei în România” – blog de prezentare a istoriei cercetașilor, prezentat și actualizat de Alin Dimancescu, membru de onoare al Organizației Naționale Cercetașii României” - <http://cercetasia.blogspot.ro/>

Wikipedia – pagina „Cercetașii României” - http://ro.wikipedia.org/wiki/Cercetașii_României

„Cartea Cercetașului Începător” – A.S. Goia – Biblioteca cercetașului, nr. 1, Cluj 1933.

Statutul Organizației Naționale „Cercetașii României”, 2005 - <http://www.scout.ro/wp-content/uploads/2013/01/15-Statut-ONCR-2005.pdf>

„Cercetașii României” – pagina web: <http://www.scout.ro/>

⁹ „Statutul Organizației Naționale Cercetașii României” – Preambul – 2005.

¹⁰ „Statutul Organizației Naționale Cercetașii României” – Cap. VI. Art. 57: Sigla.

PRIMA DISTINCȚIE COMPLEXĂ EMISĂ DE ORGANIZAȚIA PIONIERILOR DIN ROMÂNIA

Radu Tabără,
Sibiu

În prima parte a existenței sale, care poate fi încadrată în intervalul 1949-1966, Organizația Pionierilor a emis un număr redus de insigne. Majoritatea au avut rolul de a marca evenimente punctuale (festivaluri pionierești, consfătuiri ale pionierilor, etc.), și de a răsplăti activitatea pionierilor în anumite domenii.

Situația poate părea ușor anormală dacă luăm în considerare că în perioada respectivă sistemul național de decorații era în plină expansiune. În paralel au fost emise și numeroase insigne care nu făceau parte din sistemul național de decorații, dar aveau rolul de a recompensa și stimula activitatea meritorie a angajaților din diverse domenii (cele mai comune exemple din această categorie sunt insignele de tipul „fruntaș” sau „evidențiat”).

Comparativ, Organizația Pionierilor din URSS, care a constituit principala sursă de inspirație pentru organizarea pionierilor români, a emis un număr important de insigne pentru pionieri. O posibilă explicație pentru lipsa insinelor poate fi că în prima parte a existenței Organizației Pionierilor din România, accentul era pus pe mândria de a fi pionier, considerată o recompensă în sine și o onoare. Situația s-a schimbat în 1968, când a fost considerată necesară introducerea unor mijloace suplimentare de stimulare a copiilor, primirea în organizație fiind deja percepută ca ceva normal (chiar inevitabil), astfel încât își pierduse caracterul de recompensă în sine.

Pentru a recompensa activitatea pionierească în perioada analizată (1949-1966), Organizația Pionierilor din România a emis doar șase insigne pe genuri de activități (11). Menționăm că în acest interval organizația era coordonată de Comitetul Central al Uniunii Tineretului Muncitor (CC al UTM), iar în 1966 a fost trecută în subordinea directă a Partidului Comunist Român (PCR). Insignele pe genuri de activități emise au fost seria „Tânăr naturalist” și „Tânăr turist”, seria „Micul turist”, „Micul naturalist”, și „Micul tehnician” (apărută în jurul anului 1956/1957),

„Pionier fruntaș în PCI (paza contra incendiilor)” și „Pionier fruntaș prieten al grănicerilor” (despre care nu deținem date certe privind momentul apariției). În acest context este posibil ca la nivelul conducerii Organizației Pionierilor să se fi simțit nevoia introducerii unei noi distincții pionierești, superioară celor în uz și a cărei obținere să reprezinte pentru pionieri un obiectiv major. Un aspect interesant este faptul că în pofida importanței sale, insigna nu a avut o denumire specifică, toate referirile la ea, inclusiv cele din regulamentul de acordare sau alte materiale din perioada respectivă, referindu-se la ea prin sintagma „distincție (steluță)”.

Descriere: insigna are forma unei stele cu cinci raze egale (care pot fi înscrise într-un cerc cu un diametru de 2,2 cm), de culoare roșie. În centru, pe un disc de culoare albă (fig. 1), sau aurie (culoarea metalului din care sunt făcute, fig. 2) este desenată o flacără roșie, similară celei folosite pe emblema Organizației în intervalul 1949-1966. Între razele laterale și cele de jos este reprezentat drapelul României de formă semicirculară, câte o culoare între fiecare rază. Culoarea galbenă este situată între razele de jos, pe ea fiind stilizată și o stemă. Sistemul de prindere constă într-o agrafă atașată pe revers.



Figura 2



Figura 1

¹¹ Pentru detalii vezi Radu Tabără, *Insignele pe genuri de activități emise de Organizația Pionierilor în perioada Republicii Populare Române*, în curs de apariție în Monedă și comerț în Sud-Estul Europei, vol. V, Sibiu, 2013.

Piesele au fost emise de Comitetul Central al Uniunii Tineretului Muncitor, produse la Monetăria Statului și „Arădeanca” și confecționate din tombac cu email cald.

Deși pe insignă nu apare scris cuvântul „pionier”, sau o altă inscripție care să îi ateste apartenența la categoria insignelor pionierești, acest lucru poate fi dedus prin analogie cu alte piese. Forma flăcării este identică cu cea care apare pe alte insigne pionierești, iar reprezentări ale ei au fost identificate și pe diplome emise de Organizația Pionierilor¹². De asemenea, în regulamente este menționată și denumirea de „steluță”, unde se precizează și că „distincțiile constau în câte o steluță roșie”¹³.

Criterii de acordare. La momentul instituirii regulamentul prevedea că în perioada pionieratului, se putea primi distincția de două ori: prima dată în intervalul de vârstă 9-11 ani și a doua oară între 11-14 ani¹⁴.

Pentru prima distincție, pionierii trebuiau:

- să aibă media generală cel puțin 7, medii de trecere la toate materiile, 10 la purtare și minimum 7 la limba română, matematică, istorie și geografie;
- să cunoască Inul național și „Internaționala”, să știe ce simbolizează drapelul național, steagul roșu al partidului, cravata roșie de pionier și insigna Organizației Pionierilor;
- să cunoască semnificația zilelor de 1 mai (ziua muncii), 2 mai (ziua tineretului), 8 mai (ziua partidului), 23 august (ziua națională), 7 noiembrie (ziua revoluției bolșevice din octombrie 1917), 30 decembrie (ziua Republicii);
- să participe la îngrijirea monumentelor legate de trecutul de luptă al partidului muncitoresc și poporului român, să ajute la strângerea recoltelor și plantelor medicinale (obligatoriu două acțiuni, în funcție de specificul unității);
- să participe la 2-3 drumeții sau excursii, să viziteze cu detașamentul sau unitatea cel puțin două întreprinderi industriale sau unități agricole socialiste;
- să alerge 50 m (băieții în 9,8 secunde, fetele în 10,5 secunde), să sară în înălțime (0,90 m băieții, 0,80 m fetele), să arunce mingea de oină (25 m băieții, 15 m fetele). Condițiile de natură sportivă erau obligatorii doar pentru pionierii apti din punct de vedere fizic.

Pentru cea de-a doua distincție, pionierii trebuiau să:

- aibă media generală cel puțin 7, medii de trecere la toate materiile, 10 la purtare și minimum 7 la limba română, matematică, istorie, geografie și științe agricole (ultima doar pentru elevii din mediul rural);
- cunoască și să poată povesti episoade din lupta oamenilor muncii sub conducerea partidului (crearea partidului, luptele cefeștiștilor și petroliștilor din 1933, eliberarea României de sub jugul fascist, proclamarea Republicii Populare Române, precum și trecutul de luptă al Uniunii Tineretului Muncitor);
- cunoască ce este Uniunea Tineretului Muncitor și care sunt drepturile și îndatoririle unui utemist;
- participe la acțiuni patriotice cum ar fi: înfrumusețarea școlii, a satului, îngrijirea parcurilor și spațiilor verzi, să participe la strângerea fierului vechi sau a maculaturii, să ajute Gospodăriile Agricole de Stat (GAS) sau Gospodăriile Agricole Colective (GAC) la strângerea recoltelor, fructelor și legumelor, la creșterea viermilor de mătase, îngrijirea albinelor, să contribuie la strânsul plantelor medicinale (obligatorii 4 acțiuni din cele enumerate, în funcție de specificul local);
- poată confecționa (din lemn, pânză sau fier) un obiect util în casă sau școală;
- facă parte dintr-o formație cultural-artistică din școli;

¹² Simpla identificare a unor poze cu pionieri care poartă o insignă nu înseamnă neapărat că insigna respectivă a fost emisă de Organizația Pionierilor, copiii având obiceiul să poarte și alte tipuri de insigne primite cu diferite ocazii.

¹³ *Instrucțiuni cu privire la acordarea distincțiilor pionierești*, editat de Comitetul Central al Uniunii Tineretului Muncitor, București, 1963, p. 2.

¹⁴ *Instrucțiuni cu privire la acordarea distincțiilor pionierești*, editat de Comitetul Central al Uniunii Tineretului Muncitor, București, 1963.

- participe la cel puțin trei drumeții sau excursii, să se poată orienta după busolă, hartă și semne naturale, să știe semnaliza cu fanioane, să viziteze cel puțin două întreprinderi industriale sau unități agricole socialiste și să poată povesti despre ele;
- să dețină insigna de „Polisportiv” și să facă parte dintr-o echipă sportivă (fotbal, volei, baschet, oină etc.). Condițiile de natură sportivă erau obligatorii doar pentru pionierii apti din punct de vedere fizic;
- să știe cum să acorde primul ajutor medical în caz de fractură, sângerări, înec, să poată improviza o targă și să știe cum se transportă un rănit.

La scurt timp (1964 sau 1965)¹⁵, condițiile pentru primirea distincției au devenit mai riguroase și detaliate, prima fiind acordată în intervalul de vârstă 10-12 ani și cea de-a doua în perioada 12-14 ani.

Astfel, pentru primirea primei distincții un pionier trebuia să¹⁶:

- obțină media generală minimum 7 și 10 la purtare, să fie disciplinat și respectuos cu părinții și vârstnicii. Să fie mereu curat și ordonat;
- poată explica și povesti de ce sunt sărbătorite de oamenii muncii zilele de 1 mai, 23 august, 7 noiembrie, 30 decembrie;
- cunoască cel puțin 3 poezii și 3 cântece despre patrie, partid și pionieri;
- viziteze cu detașamentul cel puțin două întreprinderi industriale sau unități agricole socialiste;
- împreună cu grupa, detașamentul sau unitatea să participe la cel puțin 20 de ore de muncă patriotică pentru înfrumusețarea școlii și parcurilor, pe un șantier de construcții sau într-o G.A.C. sau G.A.S.;
- strângă 15 kg fier vechi și 3 kg maculatură;
- planteze cel puțin 2 pomi fructiferi (obligatoriu pentru pionierii de la sate și, în măsura posibilităților, pentru cei de la orașe);
- participe obligatoriu la unul dintre concursurile tradiționale ale Organizației Pionierilor, fiind recomandat concursul „Micul tehnician” pentru pionierii de la oraș și „Micul naturalist” pentru cei de la sate;
- știe să înoate sau să patineze (la alegere una dintre acestea);
- arunce la țintă cu mingea de oină (băieții de la 10 m, fetele de la 8);
- participe la cel puțin două excursii cu durată de o zi, în timpul cărora să învețe să se orienteze după busolă, să aprindă focul de tabără și să participe împreună cu grupa la colectarea materialelor pentru ierbare, piatrare și insectare;
- cunoască cel puțin trei jocuri pionierești.

Condițiile de natură sportivă erau obligatorii doar pentru pionierii apti din punct de vedere fizic.

Pentru cea de-a doua distincție, era nevoie:

- să obțină media generală minimum 7 și 10 la purtare, să fie disciplinat și respectuos cu părinții și vârstnicii. Să fie mereu curat și ordonat;
- să cunoască episoade din lupta oamenilor muncii sub conducerea partidului (crearea partidului, luptele cefeștiștilor și petroliștilor din 1933, eliberarea României de sub jugul fascist, proclamarea Republicii Populare Române, precum și trecutul de luptă al Uniunii Tineretului Muncitor);
- să cunoască „mărețele” construcții ale socialismului în țara noastră;
- să cunoască imnul de stat al RPR, „Internaționala”, 5 cântece pionierești și 5 poezii despre patrie și partid;
- să cunoască ce este UTM, drepturile și îndatoririle unui utemist;
- să citească și să poată povesti 5 cărți de literatură clasică și contemporană pentru copii;

¹⁵ Pe carnet nu este menționat anul tipării, dar datarea pornește de la argumentul că în 1964 Academia Română a revenit la decizia de a scrie România cu „â” în loc de „r” cum se procedase în intervalul 1954-1964. Astfel, având în vedere că în primele exemplare ale „Carnetului pionierului” (în care se ținea evidența îndeplinirii condițiilor necesare pentru primirea distincției și acordarea acesteia) România este scrisă cu „r” putem trage concluzia că acestea au fost tipărite în 1964 sau chiar 1965.

¹⁶ *Carnetul pionierului.*

- să viziteze cu detașamentul sau unitatea cel puțin 4 întreprinderi industriale sau unități agricole socialiste;
- să participe activ la acțiuni de muncă voluntară pentru îngrijirea și întreținerea școlii, a parcurilor, a spațiilor verzi etc.;
- să participe la cel puțin 50 de ore într-o G.A.C. sau G.A.S. la strângerea recoltelor, plantării de puiți sau îngrijirea animalelor mici;
- să strângă 50 kg fier vechi și 6 kg maculatură;
- să planteze sau să altoiască 3 pomi fructiferi (pentru cei de la sate);
- să participe la unul dintre concursurile tradiționale ale Organizației Pionierilor, fiind recomandat concursul „Micul tehnician” pentru pionierii de la oraș și „Micul naturalist” pentru cei de la sate;
- să știe să coase, să calce și să își îngrijească singur hainele;
- să participe în cadrul grupei sau detașamentului la îndeplinirea sarcinilor unității de pionieri de creștere a iepurilor, păsărilor de curte etc.;
- să participe la Spartachiada pionierilor și școlarilor;
- să participe la 3 excursii cu durata de 2 zile, să știe să se orienteze după busolă și semne naturale, să execute și recunoască semnalizarea cu fanioane, să facă schița drumului parcurs, să construiască un adăpost pentru noapte;
- să poată da primul ajutor în caz de luxații, fracturi și hemoragii, să facă un pansament și să improvizeze o targă.



Pionier purtând o steluță. De remarcat cravata fără tricolor și absența insignei organizației.

Condițiile de natură sportivă erau obligatorii doar pentru pionierii apti din punct de vedere fizic.

Îndeplinirea fiecărui criteriu era consemnată de instructorul de detașament sau ajutorul său inițial în „Carnetul pentru distincții pionierești”, înlocuit ulterior cu „Carnetul pionierului”, care erau distribuite prin grija comitetelor regionale, raionale și orașenești ale UTM. După ce colectivul de conducere al detașamentului constata îndeplinirea tuturor cerințelor, hotărârea acordarea distincției, aspect consemnat în carnet pe o pagină distinctă. În practică, de cele mai multe ori, în carnete se consemna doar acordarea distincției nu și îndeplinirea pas cu pas a condițiilor.

Distincția era înmănată în fața detașamentului sau unității de pionieri, în prezența drapelului unității. Instructorul superior consemna în carnetul de evidență al unității de pionieri, la capitolul „Observații”, data primirii distincției pentru fiecare pionier. Pionierii care nu reușeau să primească prima distincție, puteau să se pregătească în continuare pentru cea de-a doua¹⁷. Este posibil ca în primul an școlar de la instituire, pionierii care îndeplineau deja toate condițiile cerute să fi primit direct ambele sau doar una din distincții, după caz.

Ulterior, în intervalul 1967-1968 se specifica doar că „steluțele se acordă pionierilor care sunt frunțași la învățătură și desfășoară o activitate multilaterală”¹⁸. De asemenea, se mai menționa că ele erau acordate de Consiliul Organizației Pionierilor pe școală.

Modalitate de purtare: pe partea stângă a pieptului.

Având în vedere criteriile de acordare enumerate, putem concluziona că insigna care face obiectul acestui articol a avut cel mai complex sistem de acordare dintre toate insignele emise de Organizația Pionierilor de-a lungul existenței sale. Pentru obținerea sa erau necesare îndeplinirea unor criterii de ordin sportiv, cultural-artistic, politico-ideologic, sanitar, muncă patriotică, medical și tehnico-științific. Din acest punct de vedere putem considera că insigna reunea prin criteriile sale aproape întregul sistem de insigne pe genuri de activități emis după 1966 (ex. „Frunțași în munca patriotică”, „Pionier interpret”, „Pionier sportiv” etc.). Nivelul crescut de exigență cerut pentru primirea distincției a fost recunoscut indirect și de persoanele din conducerea Organizației Pionierilor, care la scurt timp de la instituirea sa au decis să crească vârsta minimă la care copiii se puteau califica la primirea ei: de la 9 la 10 ani, pentru prima distincție, și de la 11 la 12 pentru a doua.

¹⁷ Instrucțiuni cu privire la acordarea distincțiilor pionierești, București, 1963, p. 8.

¹⁸ Statutul unităților și detașamentelor de pionieri din Republica Socialistă România, Editura Politică, București, 1967, p. 42.

Complexitatea și numărul mare al criteriilor care trebuiau îndeplinite au impus ca pionierii să aibă la dispoziție o perioadă de trei ani pentru a le îndeplini. Acesta a și fost, probabil, motivul pentru care pionierii primeau un carnet în care trebuia ținută pas cu pas evidența îndeplinirii criteriilor și acordarea distincției.

Astfel, pe lângă faptul că a fost distincția cu cel mai complex sistem de acordare, a fost și singura care a beneficiat de un document distinct (carnet), care să îi ateste acordarea (unele dintre medalii și insignele emise ulterior au fost însoțite doar de diplome). Deși s-a aflat în uz o perioadă scurtă, putem considera că ea a reprezentat un experiment util, pe baza căruia a fost dezvoltat ulterior sistemul distincțiilor pionierești, prin „spargerea” criteriilor sale de acordare în mai multe categorii.

Nu ne putem pronunța dacă diferența de culoare a discului central (alb sau auriu) reprezintă o modalitate de diferențiere a primei distincții de cea de-a doua, sau este un detaliu de producție.

Insigna a fost în uz în intervalul 1963-1968. Primul regulament pentru acordarea sa apare în anul 1963, motiv pentru care considerăm că acesta a fost și anul instituirii.

Faptul că insigna a continuat să fie utilizată și după reformarea Organizației Pionierilor și trecerea sa în subordinea directă a PCR (moment care a adus schimbări semnificative inclusiv la nivelul emblemei organizației și statut) s-a datorat absenței unei alternative la vechiul sistem pionieresc de distincții. Situația a fost remediată în 1968, când este emis un nou regulament al insinelor pionierești, în care steluța (și celelalte insigne vechi) nu mai sunt menționate. Desigur, pionierii care au primit-o au continuat să o poarte și după 1968, astfel încât ea continuă să apară în materialele fotografice (destul de rar, totuși), până la începutul anilor '70.

În pofida intervalului scurt de acordare și numeroaselor cerințe care trebuiau îndeplinite pentru primirea distincției, din punct de vedere al factorului de raritate, insigna este una foarte comună în prezent, putând fi achiziționată cu ușurință. Aceasta înseamnă că insigna a fost comună și pe durata intervalului în care a fost emisă, ca urmare a faptului că pionierii au primit-o ca pe o recompensă deosebită, pentru care merita să depună toate eforturile pentru a o primi, sau pentru că în realitate criteriile de acordare nu au fost respectate cu strictețe. Considerăm destul de probabil ca în realitate situația să se datoreze unui cumul al acestor doi factori. Deși puțin probabil, nu putem exclude nici posibilitatea ca insigna să fi fost produsă în cantități mai mari decât necesarul, surplusul ajungând ulterior pe piață.

Insigna apare foarte rar în fotografiile din intervalul 1963-1966/1968. Totuși, trebuie avut în vedere că în perioada respectivă era realizat un număr mult mai mic de fotografii comparativ cu perioadele ulterioare sau în prezent. De asemenea, revistele pentru pionieri ale epocii nu aveau foarte multe fotografii în paginile lor. Nu în ultimul rând, în intervalul 1949-1968 sunt foarte rare fotografiile în care pionierii poartă orice tip de insigne, chiar și pe cea a organizației. Situația s-a îmbunătățit considerabil abia după 1968 și mai ales după 1970, o dată cu apariția revistei „Cutezătorii” (care în toate aparițiile avea un număr mare de fotografii cu pionieri) și cu creșterea tirajelor și varietății insinelor pionierești.

Putem concluziona că deși insigna în discuție a fost printre cele mai importante emise de Organizația Pionierilor din România, în prezent aproape nimeni nu îi cunoaște semnificația. În general ea trece neobservată, de cele mai multe ori lumea considerând-o, în mod greșit, ca fiind prima insignă care atesta apartenența la Organizația Pionierilor. Confuzia are la bază, probabil, relativa asemănare a acestei insigne cu o emblema folosită de armata română pe caschete în primii ani ai Republicii Populare, care avea tot forma unei stele roșii în cinci colțuri. Din acest motiv menționăm că până în 1966 pionierii nu au purtat bască, uniforma fiind constituită doar din cămașă albă, pantaloni bleumarin și cravată roșie.



Pionier membru al Consiliului Național al Organizației (ales cu ocazia Forumului din 1972 purtând încă steluța. (Revista *Cutezătorii*).

Bibliografie

- Instrucțiuni cu privire la acordarea distincțiilor pionierești*, editat de Comitetul Central al Uniunii Tineretului Muncitor, București, 1963;
- Statutul unităților și detașamentelor de pionieri din Republica Socialistă România*, Editura Politică, București, 1967
- Tabără Radu, *Evoluția insignei Organizației Pionierilor din România (1949-1989)*, în *Buridava, studii și materiale*, nr. IX, Râmnicu Vâlcea, 2011 (p. 270-287);
- Tabără Radu, *Insignele pe genuri de activități emise de Organizația Pionierilor în perioada Republicii Populare Române*, în curs de apariție în *Monedă și comerț în Sud-Estul Europei*, vol. V, Sibiu, 2013;
- Tabără Radu, *Simbolistica insignelor de apartenență la Organizația Pionierilor din România (1949-1989)*, în *Jurnal insignografic*, nr. 11/2012.

INSIGNA ȘCOLII GIMNAZIALE NR.3 „NICOLAE TITULESCU”

Ilinca-Ștefania Dina

Eleva - Școala Gimnazială nr.3 „Nicolae Titulescu” - București

Din arhiva școlii, rezultă că începuturile acestei instituții datează încă din anul 1868, când s-a emis primul document de către Ministerul Instrucțiunilor Publice și Cultelor care atesta predarea în mod gratuit a muzicii în școala de băieți din sectorul Negru al Bucureștilor.

Școala a funcționat în mai multe localuri, iar după Primul Război Mondial școala de băieți a funcționat cu o școală de fete și aceasta se va numi “Școala de 7 ani mixtă nr.3”. În anul 1930 conducerea Școlii nr. 28 de băieți din Calea Griviței nr. 199 solicită Primarului Capitalei, un nou local care să se construiască pe o suprafață de 2260 mp, donată de Elena și col. Dumitru Ciovia.

După reforma învățământului din 1948 au loc mai multe fuzionări și mixarea școlilor din zonă.

După 1965 Școala de 7 ani mixtă nr.3 a funcționat neîntrerupt în acest local. Din anul 1963 școlii i s-a adăugat un nou local, alipit celui vechi, pentru sporirea numărului de clase, ateliere și cabinete.

Începând cu anul școlar 1992-1993, la cererea colectivului de cadre didactice și a elevilor, școala și-a completat titulatura cu numele ilustrului diplomat devenind Școala nr.3 „Nicolae Titulescu”.

Odată cu noua titulatură, conducerea școlii are inițiativa emiterii unei insigne matricole care transpunea pe mica suprafață efigia lui Nicolae Titulescu, încadrată de lauri.

Schița piesei aflate în colecția subsemnatei a fost realizată de către artistul gravor C. Dumitrescu care de altfel a realizat și proiectul insignei executate la Monetăria Statului.

Piesa a fost confecționată inițial din tombac și un număr foarte mic de exemplare din argint. Are înălțimea de 42 mm și lățimea de 37 mm. Insigna conține în relief litera T care este încadrată de lauri și care, după spusele autorului, reprezintă inițiala diplomatului român. Pe literă apare scris în partea superioară ȘCOALA GENERALĂ NR.3 / NICOLAE / TITULESCU, central este efigia lui Nicolae Titulescu orientată spre stânga, iar sub efigie, între două puncte, apare denumirea orașului în care se găsește școala: BUCUREȘTI.

Piesa executată la Monetăria Statului a fost realizată într-un tiraj mare (nu se cunoaște cifra cu exactitate), dar pe lângă



piesele din tombac și argint au fost executate și piese din aluminiu. Insigna are pe revers un ac de siguranță cu care se poate prinde de haină. Dimensiunea, forma și materialele din care au fost realizate insignele dau acestora o tentă de unicitate.

Pentru foștii și actualii elevi ai școlii acestea au o valoare sentimentală unică, cu atât mai mult cu cât acestea au avut un ciclu de viață foarte redus. Pentru colecționari, insignele vor rămâne simboluri care-l comemorează pe Titulescu sau obiecte ce se încadrează la tema: instituții de învățământ.

Șansa de a mi se oferi schița insignei chiar de către artistul gravor, împreună cu descrierea etapei realizării acestei piese, m-au determinat să fac această comunicare.

INSIGNA „TRUPA CU SCHIMBUL”

Ing. Mugurel-Tudor Tudora
Stelian Brînzei
Botoșani

„Trupa cu schimbul” erau denumite trupele teritoriale din armata română în perioada anilor 1850-1941. Se numeau așa pentru că făceau serviciul militar în schimburi: o săptămână de serviciu și trei săptămâni acasă. Acest sistem de pregătire militară prezenta avantajul unor economii bugetare importante, pentru că astfel se puteau ține sub arme efective mari care-și asigurau în mare parte singure cazarea și hrana. Chiar și uniformele trebuiau să le confecționeze singure, în conformitate cu regulamentele existente la acea dată. De aceea uniformele lor erau asemănătoare costumului țărănesc. Statul nu le asigura decât armamentul și muniția. Călărașii veneau cu propriul lor cal.

Trupele cu schimbul au purtat diferite titlaturi în decursul timpului: „Grăniceri” (1850-1872), „Dorobanți călări” sau „Dorobanți de județe” (1850-1872), „Dorobanți” (infanterie teritorială) (1872-1891) sau „Călărași” (cavalerie teritorială) (1872-1940).

Soldații cu schimbul făceau armata o perioadă mai lungă (aproape dublu) decât cei de linie, care erau tot timpul sub arme. Ei erau instruiți câteva săptămâni la început, iar în caz de campanie trupele cu schimbul erau mobilizate pe regimente, ca și trupele de linie, așa cum s-a întâmplat în anul 1877. În 1891 a început un proces de unificare a trupelor teritoriale de infanterie cu cele de linie, primele fiind complet desființate în 1908. De atunci toată infanteria română a făcut doar serviciu permanent.

Călărașii au rămas ca trupe cu schimbul în armata română și în perioada interbelică, trupele permanente de cavalerie (roșiorii) fiind prea costisitoare. Pentru cei care veneau la armată cu propriul cal s-a adoptat la sfârșitul anilor 1930, insigna „Trupa cu schimbul”.

Au existat însă și insigne pentru „artilerist cu schimbul” (cei care făceau armata la artilerie cu propriul cal), precum și de „motociclist cu schimbul” (care-și aducea motocicleta de acasă și o punea la dispoziția armatei, ca cercetaș sau curier).

Insigna este confecționată din tablă cu grosimea de 1mm prin ambutisare și are dimensiunile 53x48 mm. Este formată prin suprapunerea a trei elemente : o potcoavă, două săbii de cavalerie încrucișate și în interiorul potcoavei, peste săbii, un cap de cal văzut din profil, orientat spre dreapta.



Pe suprafața potcoavei este inscripționat numele insignei „T•R•U•P•A cu SC•HI•M•BU•L” literele fiind despărțite de niște puncte care reprezintă caielele cu care se potcoveau caii.

Sistemul de prindere este cel comun, cu ac de prindere.

Insigna prezentată în această lucrare face parte din colecțiile private ale autorilor.

Bibliografie

Prof. Cornel Andone – Muzeul Militar Național „Regele Ferdinand” București (sursă de informații).
<http://forum.transylvanian-numismatics.com/> (sursă de informații).

SEMNUl DISTINCTIV PENTRU INVALIDIZII DIN PRIMUL RĂZBOI MONDIAL

Ing. Mugurel-Tudor Tudora
Stelian Brînzei
Botoșani

Sub presiunea evenimentelor și a marilor puteri imperialiste, după doi ani de neutralitate, România a intrat în război de partea puterilor Antantei (Franța, Anglia și Rusia). Aceste puteri făgăduiau guvernului român ajutor în unirea Transilvaniei cu România. Astfel, intrarea în război a armatelor române coincide cu dorința maselor populare de a forma statul român unitar și de eliberare a Transilvaniei de sub stăpânirea habsburgică.

La 15 august 1916, armata română a trecut în Transilvania prin trecătorile Carpaților. În scurt timp, au fost izgonite armatele austro-ungare din Brașov, Făgăraș, Sfântu-Gheorghe și din alte localități, ajungând în apropierea Sibiului și a Sighișoarei.

Germania și Austro-Ungaria au adus forțe însemnate din Franța și din Italia pe frontul românesc, iar Bulgaria și Turcia, în Dobrogea.

Atacată din Nord și din Sud, cu tot eroismul și dărzănia soldaților în luptele din trecătorile Carpaților, de la Jiu, Olt și Argeș, armata română a suferit grele înfrângeri. În patru luni, cea mai mare parte a teritoriului românesc (Muntenia, Oltenia, Dobrogea), a căzut în mâna dușmanului. Armata s-a retras în Moldova, iar guvernul s-a stabilit la Iași. Ofensiva germană a fost oprită pe linia Siretului. Armatele germane au jefuit în mod sălbatic bogățiile Munteniei. Intrarea României în război, însă, a ușurat situația armatelor franco-engleze pe frontul de Vest.

În acest timp, pe frontul de răsărit, comandantul german voia să ocupe Moldova și astfel să scoată România din război. În timpul iernii 1916-1917, armata română se refăcuse. La 23 iulie 1917, germanii pornesc o nouă ofensivă. Bătălia de la Mărășești a durat aproape patru săptămâni. Soldații români au luptat eroic; în luptele grele, corp la corp, soldații noștri au dat dovadă de multă vitejie, oprind ofensiva armatei dușmane. Armatele germane au fost respinse.

În mai 1918, guvernul român a fost nevoit să încheie pacea de la Buftea-București (7 mai), o pace înrobitoare cu Germania. Timp de 90 de ani, bogățiile țării noastre, urmau să fie acaparate de Germania. La începutul anului 1918, Basarabia, care din 1812 făcea parte din Imperiul Țarist, a intrat în componența României.

La 3 noiembrie, Austro-Ungaria a semnat armistițiul, iar în ziua de 11 noiembrie a fost semnat și armistițiul între Germania și țările Antantei (Franța, Anglia și Rusia). Astfel Primul Război Mondial a luat sfârșit. Îndată după armistițiu, Austro-Ungaria s-a dezmembrat, iar în locul său au apărut statele naționale: Austria, Ungaria, Cehoslovacia, Iugoslavia.

În războiul din 1914-1918 au fost mobilizați în armată aproape 70 milioane de oameni. Războiul a lovit direct aproape jumătate din cei mobilizați: au fost circa 10 milioane de morți, 19 milioane de răniți și 3,5 milioane de invalizi. Războiul a produs și uriașe pagube materiale.

Pentru omagierea invalizilor din Primul Război Mondial a fost instituit, prin Înaltul Decret nr. 850 din 9 aprilie 1918, „Semnul distinctiv pentru invalizi”, semn distinctiv special pentru a arăta recunoștința pe care le-o purta Patria și Neamul.

Prin invalid de război se înțelege, în sensul legii, veteranul de război care a suferit prin rănire sau accidentare în timpul sau din cauza războiului o invaliditate atestată printr-un act medical legal.



Semnul distinctiv pentru invalizi de război avers



revers



detaliu

Acest însemn constă dintr-o placă de alamă de formă eliptică (ovală) având dimensiunile de 30x26 mm și are două ramuri de lauri din care una de măslin (în partea stângă) și alta de stejar (în partea dreaptă) care se unesc în zona inferioară printr-o fundă.

În centrul însemnului, între cele două ramuri se găsesc inscripționați anii 1916/19 – perioada în care România a participat la Prima conflagrație mondială și în urma căreia, la 1 decembrie 1918, printr-o uriașă Adunare Națională, ținută în Transilvania la Alba-Iulia, vechi teritoriu românesc unde locuiau peste 3 milioane de români, s-a hotărât unirea acesteia cu România.

Partea din spate este de formă circulară și are inclus acul de prindere. Tot aici se află inscripționat numele Huguenin, atelierul din Elveția unde au fost produse aceste piese. Există o variantă a acestui însemn care nu are inscripția producătorului dar aceste piese sunt în număr mult mai mic.

Cele două părți metalice sunt unite prin intermediul a două piciorușe, îndoite pe revers. Tot acest ansamblu se montează pe o bucată de panglică cu dimensiunile de 35x30 mm a medaliei „Virtutea Militară”, tocmai pentru a sublinia faptele de vitejie și de eroism în urma cărora combatanții au devenit invalizi de război.

Însemnele se purtau pe partea dreaptă a pieptului, în dreptul nasturelui al patrulea al vestonului de la uniforma militară. Purtarea însemnului era acordată prin Înalt Decret, semnat de rege, după tablele întocmite de Ministerul de Război.

Însemnul prezentat face parte din colecțiile private ale autorilor.

Bibliografie

Prof. Cornel Andone – Muzeul Militar Național „Regele Ferdinand” București (sursă de informații).
<http://forum.transylvanian-numismatics.com/> (sursă de informații).

„EMBLEMA DE ONOARE” A ASOCIAȚIEI DIPLOMAȚILOR MILITARI ÎN REZERVĂ ȘI ÎN RETRAGERE „ALEXANDRU IOAN CUZA”

Comdr. Av. (rtg) Marius Popescu-Călărăși

A.N.M.R.R. – Asociația Națională a Cadrelor Militare în rezervă și în retragere „A.I.Cuza” este o asociație nonguvernamentală patronată de M.Ap.N. (Ministerul Apărării Naționale). Așa cum rezultă din denumire din ea fac parte militari în rezervă, cei până la 63 de ani, și în retragere cei care au depășit această vârstă. Asociația are statut propriu și este condusă de un Consiliu Director. Deasemenea are insignă proprie, o medalie, un fanion și chiar un imn. Din ea fac parte cadre militare care au activat în diferite domenii, cum ar fi: forțele aeriene, forțele navale, forțele terestre (infanterie, artilerie, chimie, geniu etc.), medici militari, diplomați, ingineri etc.

De curând a fost supus aprobării membrilor asociației un proiect, care a fost aprobat, privind realizarea „Emblemei de Onoare” a Asociației Diplomaților Militari în Rezervă și în Retrageră „A.I.Cuza”, care va fi oferită pentru servicii deosebite unor personalități și membrilor asociației.

Această embleă a fost oferită, pentru servicii deosebite, domnului General de Brigadă (rtg) Petre Stoica, cel care a condus timp de două decenii, ca membru în structura centrală sau ca președinte, Asociația Națională Cultul Eroilor „Regina Maria”.

Asociația Națională Cultul Eroilor „Regina Maria” are filiale în toată țara și are ca obiectiv prioritar realizarea „Monumentului Marii Uniri de la 1918”, obținerea statutului de utilitate publică și a unei embleme proprii.



Aversul emblemei



Bareta



Reversul



Brevetul distincției

„Emblema de Onoare” a Asociației Diplomaților Militari în Rezervă și în Retrageră este de formă rotundă cu un diametru de 30 mm, are anou și o baretă de care se prinde printr-un inel. Este confecționată din tombac (un aliaj cupru-nichel) de culoare galbenă și are două fețe. Aversul are în câmpul central al scutului Coloana Infinitului a celebrului sculptor român Constantin Brâncuși. Coloana se află în centrul conturului României pe fundalul tricolorului; albastru, galben și roșu. Toată această compoziție este înconjurată de un cerc compus în stânga din frunze de laur și în dreapta din frunze de stejar. Toate au simbolistica lor.

Reversul îl constituie înscrisul în relief pe patru rânduri cu majuscule „EMBLEMA DE ONOARE A ASOCIAȚIEI DIPLOMAȚILOR MILITARI ÎN REZERVĂ ȘI RETRAGERE ALEXANDRU IOAN CUZA”.

Emblema este prinsă printr-un inel de o baretă lată de aproximativ 35 mm din moar albastru care are verical două dungi galbene de aproximativ 2,5-3 mm.

Emblema poate fi purtată atât la ținuta militară cât și la ținuta civilă cu prilejul unor ceremonii militare sau sărbători cu caracter național. Emblema mai conține și o baretă, actuala insignă de formă dreptunghiulară de culoare albastră cu cele două dungi galbene verticale, care poate fi purtată la ținuta civilă.

La înmânarea „Emblemei de Onoare” posesorul primește și atestatul care o însoțește.

DOUĂ INSIGNE DEOSEBITE

Mihai C.V. Cornaci
Coriolan Chiriches

La începutul anului 2013, Consiliul Județean Botoșani a pus în circulație albumul „România – Județul Botoșani”, Editura Pim, Iași 2012, precum și două insigne.

Cea mai importantă dintre cele două insigne este cea care redă actuala stemă a județului Botoșani, prima cu acest nou însemn după evenimentele din 1989.

Actuala stemă a județului Botoșani a fost aprobată prin hotărârea Guvernului României în temeiul art.108 din Constituția României, republicată, și al art.10 alin.2 din Legea nr.102/1992 privind stema țării și sigiliul statului, intrând în vigoare la 20 septembrie 2006.

Elementele însumate ale actualii steme a județului Botoșani, redade pe noua insignă sunt:

- scut francez, antic, tripartit în vârf, redă:
- în cartierul I, pe fond roșu, o coasă de aur în bară, cu lama în sus;
- în cartierul II, pe fond argintiu, se află în partea superioară un sector negru zimțat (șef) și un rac roșu pal;
- în cartierul III, pe fond albastru, se află trei luceferi de argint pal.

Semnificația elementelor însumate:

- Coasa de aur în câmp roșu, semnifică bogăția în grâne de pe teritoriul județului și face trimitere la vechea stemă a ținutului și apoi a județului.

În cele nouă decenii de la înființarea sa (1741-1834), ținutul Botoșani a rămas unul din ținuturile mici ale Moldovei, având în teritoriu doar trei ocoale. (Constantin Cojocaru „Județul Botoșani. Structuri administrative teritoriale”, Editura Quadrant, Botoșani, 2008, p.219).

După intrarea în vigoare a prevederilor Regulamentului Organic (ianuarie 1832), s-a trecut la reorganizarea administrativ-teritorială a Principatului Moldovei, Ținutul Botoșani rămânând cu aceeași structură.

Coasa de argint înfiptă într-un lan de grâu cosit, de aur, ca simbol al ocupației agricole din județ, apare odată cu perioada regulamentară.

Prin aplicarea prevederilor Legii comunale nr.394 din 1864, ținuturile se transformă în județe, iar reforma rămâne un punct de referință în evoluția administrației românești.

După Marea Unire, a luat ființă Comisia Consultativă Heraldică, care între anii 1930-1934 a elaborat stemele județelor Botoșani și Dorohoi, incluse acum în Directoratul Iași, iar pe timpul dictaturii regale a lui Carol al II-lea, instituită în 1938, în Ținutul Prut.



În perioada de după 1944, județele Botoșani și Dorohoi rămân în vechea lor configurație până la reforma administrativă din 1950, când ia ființă regiunea Botoșani, care în 1952 se unifică cu Iași, apoi cu Suceava. În această situație rămâne până la reorganizarea administrativă din 1968, când se constituie actualul județ Botoșani. (Botoșani, monografie, Editura Sport-Turism, București, 1980).

- Racul roșu în câmp argintiu semnifică stema fostului județ Dorohoi, simbol al bogăției iazurilor din ținut și care se utilizează de la începutul secolului al XIX-lea (1806). (În stema veche a județului Dorohoi, racul era de argint în câmp roșu).

- Ținutul Dorohoi (1546-1860).

- Județul Dorohoi (1860-1950)

Șeful negru zimțat semnifică pierderea de către fostul județ Dorohoi a ținutul Herței.

- Cei trei luceferi de argint dispuși pe sectorul central (cartierul III), pe fond albastru, fac referire la personalitățile de renume național și internațional, născute pe teritoriul județului. (Monitorul Oficial al României, Partea I Nr.808/26.09.2006).

Corpul metallic al insignei, redă pe fața de expunere toate elementele componente în culorile vii ale emailului.

Insigna cu dimensiunile 13,5x15,5 mm, este prevăzută cu ac de prindere (aplicat perpendicular), element antirotire și siguranță detașabilă.

Cea de-a II-a insignă are forma geografică micșorată a actualului contur al țării în culorile tricolorului, dispuse vertical.

În partea centrală a insignei, pe sectorul galben, se evidențiază în culoarea albă a metalului inițialele suprapuse: C J B (Consiliul Județean Botoșani).



Insigna are dimensiunile de 13,5x19,5 mm, ac de prindere perpendicular, element antirotire și siguranță detașabilă.

Din cele cunoscute, apreciem că este prima insignă cu această formă, emisă în județul Botoșani.

Ambele insigne au fost folosite de oficialii Consiliului Județean în scopuri protocolare.

Mulțumim d-nei Simion de la cabinetul d-lui vicepreședinte al Consiliului Județean Gheorghe Sorescu, pentru facilitarea obținerii acestei piese.

În anii de după 1989 numărul insinelor noi apărute s-a multiplicat, luând avânt prin diversificarea posibilităților de realizare cât și prin creșterea numărului de firme ce execută materiale din ce în ce mai rafinat și complex.

Tematica AUTO a urmat acest drum început de colecționari, care au ales să reprezinte în mod atractiv și cât mai fidel istoria vehiculelor „pe patru roți”.

Dezvoltarea industriei de profil, pătrunderea în toate mediile a automobilului, ca și numărul mare de mașini proprietate privată, au făcut ca el să fie apreciat ca utilitate, standard al civilizației sau obiect artistic reprezentând un anumit statut social, iar după 100 de ani de existență să fie și un obiect de colecție foarte atractiv. Același drum l-au urmat și insignele din tematica AUTO.

Apariția temei și dezvoltarea ei prin noi insigne s-a datorat unor mari diversificări ale pieselor existente care ar fi putut fi clasificate astfel:

- 1) Firme care produc, respectiv care vând automobile;
- 2) Organizații și asociații care promovează diversele manifestări auto;
- 3) Firme ce furnizează beneficiarilor automobile de colecție;
- 4) Colecționari și asociații de pasionați după tematica în cauză.

Din punct de vedere documentar colecționarii întâmpină dificultăți datorită lipsei de informații esențiale despre piesele aflate în posesie: nu este cunoscută firma producătoare, proiectantul piesei, tirajul și alte detalii importante.

Acum când, pe lângă producătorii tradiționali au apărut, firme de tip SERIGRAF DESIGN, care inundă piața cu piese TD foarte ieftine, iar datele privind insignele produse astfel „pe bandă rulantă” sunt aproape inexistente, interesând doar obținerea unor profituri imediate.

Spre regretul colecționarilor, nici Monetăria Statului nu are o evidență cât de cât exactă a insinelor produse, cu atât mai puțin un catalog de profil.

Aici intervine rolul colecționarului care, din pasiune și dorința de documentare, ar trebui să-și catalogheze piesele pe care le are în posesie și să le facă cunoscute în publicația de profil, adică „Jurnalul insignografic”. Astfel ar fi știute de toată lumea piesele din cele mai diferite domenii, inclusiv cel AUTO.

O altă modalitate de cunoaștere a insinelor este colecționarea combinată a tot ce înseamnă tematica preferată. Aceste materiale pot fi: medalii, postere, ceramică, filatelie, chiar și brelocuri care pot furniza informații prețioase. O asemenea modalitate de colecționare în decursul vieții a avut-o regretatul nostru coleg Strătilă Mina.

Astfel sus-numitul a creat o imagine de ansamblu a istoriei de peste 100 de ani a drumului parcurs de la sfârșitul secolului al XIX-lea și până în prezent a ceea ce este astăzi „ZEUL AUTOMOBIL”. Acest mod de acumulare a pieselor dă posibilitatea posesorului de a crea numeroase insigne noi, punând în evidență un mod corect de evoluție în timp a automobilului sau a diverselor embleme ale firmelor producătoare.

Ordonând vasta colecție a defunctului Strătilă, care în domeniul AUTO a însumat peste 1000 de exemplare, se pot remarca patru grupe de insigne: trei care redau automobilul, respectiv una axată pe evoluția diverselor firme constructoare de automobile.

Prima grupă – insigne TD care au formă circulară, având un diametru de 60 mm, cuprinde un număr de 300 de piese și redă o istorie cronologică a automobilului, având specificată fiecare în parte: imaginea color a automobilului, firma constructoare, tipul și anul fabricației. De exemplu: CHRYSLER 300 C HEMI 2005. (fig.1)

Al doilea tip îl reprezintă tot insigne TD însumând peste 250 de piese diferite, care oferă aproximativ aceleași informații, însă diametrul insignei este de 40 mm. De exemplu: CHEVROLET „CORVET” GRAN SPORT COUPE (fig. 2)

Al treilea tip de insigne a apărut datorită unor colegi mai exigenți sau invidioși care au criticat piesele TD. Astfel autorul a emis o nouă serie însumând 250 de exemplare diferite. Piesele au formă elipsoidală cu dimensiunile 28/50 mm. Materialul folosit este de această dată zamacul, iar sistemul de prindere tip broșă cu siguranță. Aversul insignei este acoperit cu o lentilă din material plastic foarte rezistent care protejează imaginea color.

Insignele au fost produse de firma Orădeană „ACCESORII PROD”. La insistența autorului, acest lucru este menționat pe reversul piesei, bucerdat, având înscris incus: www.ACCESORIIIPROD.ro.

Piesele au fost realizate prin turnare centrifugare. De exemplu:CHEVROLET NOMAND 1955 (fig.3).

Apariția unor noi emisiuni, de această dată a unor insigne din alt material și altă tehnologie demonstrează dorința autorului de a feri colecția de false critici.

Cea de-a patra grupă o reprezintă tot insigne TD având un diametru de 40 mm și reproduce emblemele diverselor firme constructoare de automobile.

Ultimele insigne sunt reprezentate în mai multe variante (7-8 bucăți) deoarece fac o trecere prin evoluția în timp a emblemelor în cauză. De exemplu: „FIAT” și „NISAN” (fig.4).



Fig.1



Fig. 2



Fig.3



Fig. 4

Subliniez că în timp colecționarii vor simți nevoia unor informații referitoare la piesele în posesia cărora se află și despre care este esențial să știe cât mai multe detalii.

„Marele prieten” de la Răsărit (a se înțelege URSS), începând din anul 1945 a subordonat întreaga economie a țării noastre prin crearea companiilor mixte de tip „SOVROM. Acestea funcționau după modelul economiei sovietice centralizate planificate, iar politicul influența direct și decisiv sectorul economic și inițiativele românești trebuiau aprobate direct de Stalin.

Voi insista puțin pe modul de înființare a acestor societăți, deoarece au trecut de atunci aproape șapte decenii, iar mai tinerii noștri colegi nu au avut de unde cunoaște „avantajele mari prietenii”.

Sovromurile, aceste noi tipuri de societăți comerciale, au fost înființate în anul 1945 în urma unui acord între Uniunea Sovietică și România semnat la data 8 martie 1945. Scopul oficial al acestor societăți mixte era acela de a gestiona recuperarea datoriilor României față de URSS.

Încă de la înființarea lor Sovromurile au reprezentat fără îndoială cea mai directă formă de exploatare de către URSS a economiei românești.

Într-un memoriu adresat primului ministru de atunci, Petru Groza, istoricul Onisifor Ghibu califica înființarea acestor societăți mixte drept un capitol al tragediei naționale camuflat sub firma „marii prietenii”. Tot Onisifor Ghibu continua că sub acest nume ambiguu se duc în Rusia cele mai de seamă bogății ale țării noastre la prețuri derizorii.

Prima companie de tip Sovrom a fost înființată la 14 iulie 1945, mai exact Societatea de Navigație SOVRON Transport, iar în înțelegere se stipula că navele comerciale maritime și fluviale românești să fie preluate de partea sovietică drept contribuție a părții române la efortul de susținere a războiului împotriva armatei germane.

După terminarea războiului din cele 16 nave din dotarea Serviciului Maritim Român au fost returnate doar două – „Transilvania” și „Ardealul”.

Prin înțelegere erau concesionate părții sovietice și șantierul naval de la Constanța, Brăila și Drobeta-Turnu Severin.

Sovrom Transport a fost desființată în 1954, lăsând locul Întreprinderii de Navigație Maritimă - NAVROM, înființată prin HCM 368/1954.

Un alt Sovrom cu o activitate îndelungată și păguboasă a fost Sovrom Cuarțit, înființat la Băița (Bihor) la data de 31 decembrie 1951. Denumirea acestui Sovrom a fost una strategică, pentru camuflarea adevăratei preocupări – cea de extragere a uraniului.

Pentru a contura dimensiunile jafului redăm un fragment dintr-un raport al ministrului Almășan Bujor prezentat lui Gheorghe Gheorghiu-Dej la Plenara CC a PRM din 15-22 aprilie 1964, în care stipula: „Am livrat 18.000 tone uraniu metal, iar o centrală de 500 MW trebuie încărcată la început cu 100 tone și pe urmă cu 70 de tone pe an”. Compania Sovrom Cuarțit a fost desființată în 1956.

În cadrul țării noastre au activat 17 asemenea Sovromuri, practic toate domeniile economiei naționale au fost acoperite astfel: Sovrom Banc, Sovrom Lemn, Sovrom Chimie, Sovrom Film, Sovrom Petrol, TARS, Sovrom Cărbune etc.

Societatea Româno-Sovietică pe acțiuni pentru exploatarea și desfacerea cărbunelui „Sovrom Cărbune” ia ființă prin Decretul nr. 346/1949 care este publicat în B.O. nr 54 din 20 august 1949. Societatea se consideră înființată la data de 4 iulie 1949, funcționând pe baza actului constitutiv și statutar odată cu redeschiderea Minelor Lonea I și Lonea II, sediul societății fiind la București.

În 1952 se ia hotărârea mutării sediului societății de la București la Petroșani, lucru care se realizează în baza Ordinului Direcției Generale nr.8477/6mai 1952. Instalarea societății se face în noul sediu care inițial a fost construit ca depozit central de materiale și care, în mare grabă, s-a transformat în clădire de birouri.

Cei trei directori generali ruși au fost în ordine: Antonov, Kulikov și Zubarev.

Cu această ocazie s-a vrut marcarea celor două evenimente: mutarea societății la Petroșani și inaugurarea noului sediu prin emiterea unei insigne.



Noul sediu al Sovrom Cărbune de la Petroșani.

Piesa în cauză, lucrată la Monetăria Statului, a rămas în fază de prototip, deoarece nu a corespuns cerințelor, nefiind executată conform desenului. În Valea Jiului toți sunt sensibili la executarea corectă a însemnelor mineritului – elementul central de pe insignă. Tehnologia din 1952 nu permitea refacerea urgentă a piesei, așa că s-a renunțat la insigna care a rămas doar în faza de prototip.

Insigna este simplă, respectă linia sovietică în domeniu. Ea poate fi încadrată ca formă în două cercuri care se întretaie: un cerc mare cu diametrul de 26 mm colorat în negru și un cerc mic care se suprapune cu cel mare, având diametrul de 8 mm, colorat în alb.

Înălțimea totală a piesei este de 29 mm.

În cercul mic se află o stea în cinci colțuri colorată, cum era și normal, în roșu. Pe fondul negru al cercului mare apare înscrisul SOCIETATEA SOVROM CĂRBUNE și jos PETROȘANI.

În centru se află însemnele mineritului (care au creat animozități), respectiv anul inaugurării noului sediu – 1952.

Piesa este bătută din tombac emailat la cald, sistemul de prindere fiind cel cu ac.

Sovrom Cărbune a funcționat până în anul 1954, când și-a încetat activitatea, iar prin HCM nr. 586/28.04.1954 s-a înființat Direcția Generală a Cărbunelui Valea Jiului din cadrul Ministerului Cărbunelui.

Trebuie specificat că toate aceste societăți mixte româno sovietice n-au fost desființate unilateral de statul român, fiind de fapt răscumpărate de la „partenerul” sovietic.

În acest context, la 22 octombrie 1956 s-a semnat și convenția de preluare care a dus la desființarea Sovrom Cuarțit și Sovrom Petrol – ultimele două societăți care au rămas în operare la momentul respectiv.



INSIGNA EMISĂ LA TG. SECUIESC CU OCAZIA CELEI DE-A XXVI-A REUNIUNI NAȚIONALE, DIN ANUL 2000 – UN EXPERIMENT NEREUȘIT

Beke Ernő
Tg. Secuiesc

Insigna ca un tot unitar, începând cu aspectul și până la legendă și elementele decorative, trebuie să se „prezinte” singură, adică cel care o privește să-și dea seama ce moment se vrea a fi imortalizat.

În anul jubiliar 2000 am avut onoarea de a organiza în orașul meu natal – Tg. Secuiesc – ce de-a XXVI-a Reuniune națională a colecționarilor de inisgne și expoziția colectivă aferentă.

În perioada 1984-2000 s-au desfășurat la noi expoziții de inisgne având caracter local, dar care au polarizat atenția colecționarilor din Sf. Gheorghe, Miercurea Ciuc, Petroșani, Brașov, Tg. Mureș și chiar din Ungaria. Întâlnirile s-au axat doar pe expoziții și burse de inisgne pentru facilitarea schimburilor dintre colecționari și mediatizarea pasiunii pentru ordonarea pieselor în expozate, ele neavând caracter competițional și fiecare participant era recompensat cu o originală medalie din porțelan.

Expozițiile și numărul apreciabil de participanți mi-au dat încrederea că voi putea organiza și o manifestare insignografică de amploare, pe plan național.

În realizarea obiectivului propus am primit un modest ajutor din partea Consiliului Local și sprijinul necondiționat al conducerii Casei de Cultură „VIGADO” precum și al tinerilor colecționari de inisgne din cadrul „HOBBI CSEREBERE KLUB”.

Evenimentul organizat în premieră în orașul meu se cerea a fi marcat și de emiterea, cum era normal, unei inisgne în conformitate cu buna tradiție a celor 26 ani de experiență a reuniunilor.

Neavând cunoștințele necesare în crearea unei piese și nici suportul material în acest sens, am încercat să fac un desen de execuție după care s-a apelat la o firmă specializată din SF.Gheorghe, care să realizeze inisgna.

Ceea ce a rezultat se poate vedea: inisgna TD de o calitate îndoielnică este una din cele mai slabe care au fost prinse pe Cupa transmisibilă, lucru de care mă jenez și acum. Dar piesa a fost acceptată de colegi în mod cavaleresc și nu mi-au reproșat niciodată această nereușită, fapt pentru care le mulțumesc sincer.

De atunci și până în anul 2010 am orgnizat la Tg.Secuiesc două manifestări pe plan național, al căror element de mediatizare – inisgna – a avut o ținută demnă.Piesele au fost confecționate, de această dată de Monetăria Statului București și la Firma ACCESORII PROD Oradea.

Inisgna din anul 2000 reprezintă modul în care nu trebuie făurită o piesă pentru o manifestare pe plan național și îi sfătuiesc pe mai tinerii colegi că, ori de câte ori doresc să realizeze o inisgnă ce va marca un moment important din viața comunității, să aibă în fața lor acest experiment nereușit.



N.r. – Beke Ernő, îți strângem mâna cu căldură și prietenie pentru acest gest bărbătesc – de recunoaștere a unui eșec , adevărată expresie de mare caracter și FAYR PLAY!

TRAMVAIELE COMUNALE TIMIȘOARA ÎN CÂTEVA INSIGNE

Ilin Milan
Timișoara

La 3 noiembrie 1867, din inițiativa primarului Timișoarei, Carol Kutel, se constituie Societatea pe Acțiuni, cu scopul construirii unei linii ferate pentru transportul călătorilor cu tramvaiul tras de cai pe traseul Fabric – Cetate – Gara de Nord.

Lucrările au început în aprilie 1869 sub conducerea ing. Baader Enric, de origine elvețiană (care ulterior devine director al societății), astfel prima linie Fabric – Cetate este inaugurată la 08.iulie 1869.



Locul tramvaiului arhaic cu cai este luat de tramvaiul electric în 1899, în luna iulie a acestui an se schimbă și denumirea societății în Tramvaiele Comunale Electrice din Timișoara.

Consiliul Local Timișoara cumpără Uzinele Electrice Timișoara și Societatea Tramvaielor Electrice Timișoara în 1903 cu 200.000 florini, iar în 1904 apare Regulamentul Tramvaielor Comunale Timișoara.

Pe lângă transportul de călători T.C.T. mai transporta și marfă, iar în atelierele proprii se făceau vagoane motoare și vagoane remorcă. Prima linie de troleibuz este terminată în 1941, iar în 1943 se introduc și trei autobuze.

În 1948 se construiește primul vagon de mare capacitate cu o viteză de 50 km/h. În 1949 T.C.T. devine Întreprinderea de Transport Timișoara care în 1979 se transformă în Întreprinderea Județeană de Transport Local Timiș. După revoluția din 1989 ea devine Regia Autonomă de Transport Timișoara.

Argumente

Foto.1 Abonament lunar din Timișoara, pe liniile ferate cu tramvaiul electric din 1916 (pe luna august). Abonamentul este personalizat, având un preț de șase coroane (precizez că șase coroane aveau 30 gr argint 835 ‰) și în anii anteriori prețul a fost același, destul de ridicat, dacă luăm în considerare că o pereche de pantofi, o pălărie, o umbrelă sau un prânz la restaurant costa o coroană. Abonamentele aveau culori diferite, de exemplu luna august 1916 era de culoare gri deschis, fiind un carton cu lățimea de 109 mm., înălțimea de 70 mm. și o greutate de 5,8 gr.

Foto. 2 Abonament lunar din Wiena, pentru luna iulie 1914, pe tren orașenesc = tramvai, clasa a III-a doar 10 km., la prețul de 11,50 coroane, un preț mult mai mare decât cel din Timișoara, dar și cu restricții, acesta a aparținut comerciantului Iuliu Brauch din Timișoara. Interesant este faptul că acest abonament era de fapt o bucată de hârtie simplă aplicată pe spatele unei fotografii portret a abonatului; probabil ca să nu fie folosit și de alții. Abonamentul avea o lățime de 67 mm., înălțimea de 102 mm, iar fotografia cu aceeași lățime avea înălțimea de 110 mm., iar greutatea era de 11,47 gr.

Putem observa că transportul în orașe era destul de profitabil pentru deținătorii liniilor pentru călători sau marfă.



Foto.1



Foto. 2

Foto.3 Atelierele-remiză de tramvaie din Timișoara construite înainte de 1920 (fințează și acum dar mărite), în fotografie sunt taxatorii și controlorii de la compartimentul mișcare în uniforma T.C.T.



Foto 3

Foto. 4 Activitatea culturală era de asemenea prodigioasă la Tramvaiele Comunale Timișoara, astfel că la 15 mai 1924 se înființează corul personalului de la mișcare sub bagheta lui dirijorilor Gheorghe Caba și Vadim Sumski. În prima fază acesta a fost un cor bărbătesc, de abia după 1941 devenind cor mixt cu 48 de persoane, corul activ din 1948 până în 1969 a fost condus de Miclăuș Ioan. În 1940 se inaugurează Casa Culturală a Întreprinderii Electromecanice Timișoara (fost T.C.T.) pe Aleea C.F.R. ulterior acesta devine Clubul 1 Mai; interesant este faptul ca acest club funcționează și acum.

Fanfara se înființează la 27 mai 1927 ajungând în 1939 la 26 de membri cu 33 de instrumente.

În 1941 se înființează fanfara de ucenici care va fi desființată în 1949.

În 1934 se înființează orchestra de mandoline și ghitare având 34 de membri și care a ființat până în 1943.

Aceste formațiuni au folosit insigna T.C.T., care este confecționată din alamă aurită și decupată. În planul superior este reprezentat simbolul muzicii – harfa cu trei coarde în centru. Chenarul harfei este umplut cu email alb, în exteriorul harpei pe ambele părți în linie mediană avem câte o aripă

specifică transportului ferat. În partea de jos a harfei avem un piedestal cu email alb care se așează pe un chemar cu arc deschis cu trei compartimente, la stânga privitorului este un câmp umplut cu albastru pe care se află litera „T”, în mijloc pe un câmp cu email galben este litera „C” iar în câmpul din dreapta, umplut cu email roșu este litera „T”. Literele sunt redat excizat.

Insigna are înălțimea de 23 mm. Pe verticala mediană și lățimea maximă pe orizontala mediană de 20 mm, greutatea piesei este de 3,4 gr.



Foto.4



Foto. 5 Reversul insignei T.C.T. este anepigraf având un ac de siguranță obișnuit, cu înălțimea de 28 mm depășind conturul plăcii insignei, în partea de sus cu 2 mm și jos cu 3 mm. Acul este fixat de corpul insignei cu o rondelă cu șanț median, sudată.



Foto. 6 Legat de această insignă avem un exemplar considerat rebut, căci emailul alb în cornul drept al harfei este neîmplinit adică prezintă godeuri (gropițe), placa – corpul insignei nu este aurit, reversul nu prezintă urme de sudură, iar partea de jos a faldului steagului este ciuntită; interesant că acest rebut a ieșit din fabrica de insigne.

Foto. 7 Fotografia prezintă adunarea câtorva salariați dispuși pe patru rânduri având în mijloc steagul Corului T.C.T. cu inscripția „Angajații Tramvaielor Comunale”, în mijloc „1924” iar jos „Personalul de mișcare”.

Fundalul fotografiei este un vagon motor de tramvai pentru linia Calea Buziaș – Cetate – Preyer .

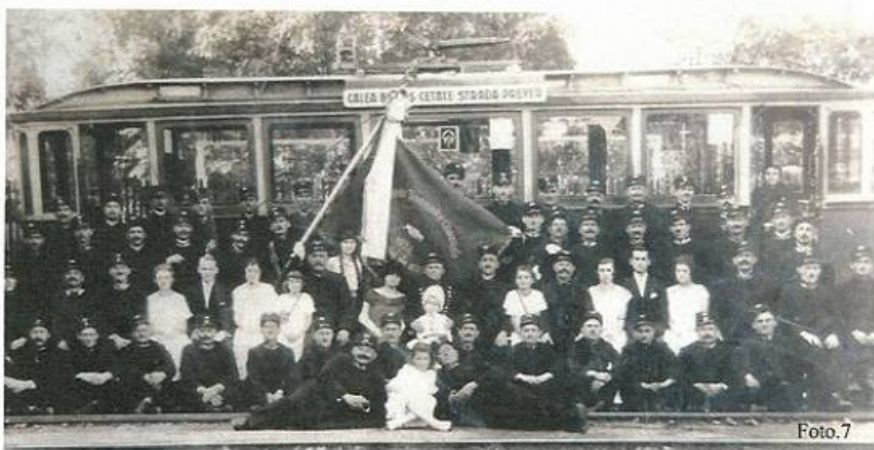


Foto.7

Foto. 8 Clubul Sportiv „ELECTRICA” a fost constituit în anul 1929 în cadrul T.C.T. având propria arenă inaugurată la 10 mai 1930, arena fiind printre cele mai moderne din Timișoara la ora aceea. Arena ocupa o suprafață de 56.400 m², terenul de fotbal avea 110 m lungime și 68 m lățime, terenul fiind drenat, avea o pistă de atletism, tribuna acoperită cu 800 de locuri și tribuna descoperită cu 400 de locuri. Din club, pe lângă arenă, mai făcea parte și o popicărie cu două piste. La diferite alte adrese clubul mai avea Casa de Canotaj, Arenele de Tenis de câmp și Patinoarul. Pe arena Electrica s-au desfășurat principalele meciuri ale echipei „RIPENSIA” din Timișoara.

Echipa de fotbal a activat în divizia de Vest, ulterior divizia „B” și „C”. Putem menționa că atletul Sooter a activat împreună cu renumita Iolanda Balas la Electrica.

Insigna este din alamă, rotundă, având două câmpuri - superior și inferior - în centrul insignei avem litera „E” stilizată aproape circular, câmpul superior colorat cu email roșu are în interior litera „C” (club) iar în câmpul inferior colora cu email alb este litera „S”. Piesa are un diametru de 14 mm.

Reversul anepigraf are un sistem de prindere de tip talpă ovală, având înălțimea de 21 mm., depășind diametrul aversului cu 7 mm., iar lățimea de 9 mm. Insigna are o greutate de 2,91 gr.

Foto. 9 Pentru activitate sportivă și administrare a Clubului Sportiv unii membri activi aveau legitimație, de fapt un certificat de activitate care remarcă performanțele în cadrul clubului, cum este cazul domnului Dvorzsak Ernest, a cărei legitimație de categoria „B” a fost eliberată la 1 ianuarie 1933, probabil cu ocazia revelionului. Legitimația este unifață, având lățimea de 106 mm și înălțimea de 78 mm, este colorată în verde pastel marmorat, cu scris negru și ștampilă roșie având înscris circular textul „Clubul Sportiv Electrica Timișoara” iar centrul similar cu litera „E” de pe insignă, iar dedesubt anul 1929. Piesa are o greutate de 1,94 gr.



Foto. 10 Prezintă două insigne I.C.O.T.T. (Întreprinderea Comunală Orășenească Timișoara. Taxator). Prima insignă este ovală pe orizontală, câmpul oval central este metal galben (alamă lustruită) având numărul 407; a doua insignă similară cu cea precedentă, are numărul 570, ambele numere sunt colorate cu email roșu. Între câmpul central ovalizat și marginea insignei avem spațiul umplut cu email galben, iar în partea superioară a cartușului ovalizat avem excizate literele I.C.O.T. în opoziție în partea de jos avem litera „T” incusă și colorată cu email roșu cu marginile din alamă lustruită. Numerele de pe insignă reprezintă de fapt legitimația taxatorilor.

Insigna are lățimea maximă pe orizontala mediană de 32 mm și înălțimea mediană maximă de 22 mm, având o greutate de 6,82 gr. Reversul insinelor este anepigraf, iar ca sistem de prindere insigna cu numărul 407 are un ac de siguranță simplu lipit, iar cea cu numărul 570 are lipit un ac de siguranță de tip broșă.



Foto. 11 Insigna I.T.T. (Întreprinderea de Transport Timișoara), confecționată din almă, are formă de scut puțin stilizat având în câmpul superior, colorat cu email galben, incuse literele „I.T.T.” colorate cu email albastru, dedesubt avem un scut mic triunghiular având câmpul, din metal de culoare galbenă, lustruit. Pe acest scut pe rândul superior avem numărul 21 iar pe rândul doi inscripția „CT” (controlor) ambele inscripții fiind colorate cu email albastru. Conturul scutului triunghiular este înconjurat de email galben. Înălțimea verticală mediană a insignei este de 32 mm, iar lățimea maximă pe orizontală este de 19,5 mm. Piesa are o greutate de 5,8 gr.

Pe reversul anepigraf este lipit un ac de siguranță de tip broșă.



Foto. 12 Asociația Sportivă „Progresul” este constituită în 1950 și obține spațiul în spatele Casei de Cultură a T.C.T. conform dispozițiilor organelor de atunci ale sindicatelor pentru activități sportive de la instituțiile statului arena „Electrică” devenind Stadionul „Progresul” până în 1960.

Insigna Asociației Sportive „Progresul” de fapt este un concept național, ea având o formă rotundă, acoperită din colțul dreapta sus și până spre mijlocul insignei de un steag desfășurat ce iese din conturul circular. Drapelul are cinci benzi dintre care trei emailate cu email albastru și două cu email negru, peste ele în centru este litera „P”, incusă emailată în alb. Câmpul central rotund, parțial acoperit cu sulita steagului și parte a acestuia, este colorat cu email alb. Insigna are un cartuș circular incomplet colorat cu email roșu transparent pe care apare textul „PROGRESUL” semicircular în email.



Reversul cu ac de siguranță de tip broșă, lipit de corpul insignei cu o rondea cu șanț.

Insigna are un diametru de 17 mm și o greutate de 2,92 gr.

Foto. 13 Insigna I.T.T. ca aspect este caracteristică transportului pe liniile ferate și rutier. Câmpul central este ocupat de literele „ITT” pe verticală umplute cu email roșu, literele sunt străpunse de semnul fulgerului electric, fiind flancate în dreapta privitorului cu o roată metalică colorată cu email negru din care iese o aripă în zbor. Cele trei pene ale aripii sunt colorate cu email alb care iese din conturul circular zimțat. Flancarea din stânga privitorului reprezintă de fapt un pneu din cauciuc cu rizuri specifice umplute cu email negru din care pleacă aripa cu trei pene colorate cu email alb și care iese de asemenea din conturul zimțat al insignei. Întreg câmpul liber al insignei este colorat cu email albastru. Piesa are o lățime maximă pe orizontală de 40 mm, iar înălțimea pe verticală este de 23,5 mm, greutatea ei fiind de 6,05 gr.



Foto. 14 Reversul insignei, are un ac de siguranță tip broșă lipit cu o placă tip IPMS Arad (înființată în 1949), insignă purtată la piept, dar există și insignă purtată la șapcă care are în locul acului o bară metalică cu capetele ascuțite care se îndoiau la aplicare.

Foto. 15 insignă mică a I.T.T., folosită de angajați, numerotată, purtată pe rever, are aversul similar cu insignă anterioară de la foto.13, de fapt reversul este cu șurub și piuliță tip IPMS Arad, având convexitate mai pronunțată față de planul corpului insignei cu 3 mm.

Reversul epigraf întrucât avem incizat cu pantograful pe o insignă numărul 39 și pe cealaltă numărul 903, iar dimensiunile sunt: lățime orizontală de 32 mm., înălțime verticală de 18 mm. Piulița are un



diametru de 15,5 mm.

Foto. 16 Insigna UMT. Clubul Sportiv UMT (Uzinele Mecnice Timișoara) constituit în 1960 ca echipă de fotbal a preluat Stadionul de fotbal „Progresul” care anterior, începând cu 1930, a fost arena „ELECTRICA”. Echipa de fotbal UMT a avut jucători din pepiniera proprie de fotbaliști, evoluând în toate diviziile chiar și în Divizia „A” (un an).

Insigna este din alamă de forma unui scut clasic, având în partea superioară un cartuș orizontal colorat cu email negru și literele „UMT” excizate și lustruite. Sub cartuș avem șapte benzi verticale dintre care patru cu email alb și trei cu email negru. Înălțimea piesei este de 12 mm iar lățimea de 11 mm piesa are o greutate de 2,36 gr.



Reversul anepigraf cu un sistem de prindere cu ac simplu în unghi.

Foto. 17 Insigna aniversară UMT. Marchează 20 de ani de activitate a Clubului „UMT”. Insigna de formă dreptunghiulară cu partea superioară convexă și partea inferioară concavă, cu lateralele drepte, are înscris excizat pe două rânduri textul „1960 XX 1980”, pe rândul superior și „UMT” pe rândul inferior. Cele două insigne au câmpurile centrale colorate diferit, una dintre ele fiind colorată cu email albastru, iar cealaltă cu email roșu-cărămiziu (deschis). Dimensiunile insinelor sunt identice ele fiind : înălțime maximă 12 mm, lățime 16 mm, greutate 2,3 până la 2,6 gr.



Reversul cu ac simplu în unghi.

Foto. 18 Fanionul „PROGRESUL” Timișoara, echipa de fotbal a activat în diviziile inferioare. Fanionul bifață, din material plastic cu ramă de fixare orizontală metalică și șnur, triunghiular cu unghiul ascuțit în jos, are înălțimea de 208 mm., iar lățimea este de 133 mm.

Foto. 19 Fanionul Asociația Sportivă Armată, Progresul Timișoara fondat 1929, de fapt este vorba de Societatea Sportivă „ELECTRICA” - 1929, pe spațiul căreia în 1950 era și adresa Progresului. Societatea Sportivă „ELECTRICA” - 1929, avea secții ce se ocupau și cu alte sporturi, după 1960 i-a fost restrâns spațiul acordat rămânând doar cel din spatele Casei Culturale devenită ulterior Clubul (cultural) 1 Mai. Fanion similar cu anteriorul ca factură.

Foto. 20 Fanionul Timișoara UMT 1960, de formă triunghiulară cu vârful ascuțit în jos , are o înălțime de 208 mm., lățimea de 133 mm. fiind confeționat din plastic.

Foto. 21 Fanion UMT, bifață, din carton tipărit și acoperit cu folie pvc, sudată, având un șnur lung cu diametrul de 2 mm. care înconjoară cartonul. Fanionul are o înălțime de 126 mm. și o lățime de 101 mm.



Foto. 18



Foto 19



Foto. 20



Foto. 21

EXPOZIȚIE TRADIȚIONALĂ DE INSIGNE CU OCAZIA ZILELOR COMUNEI VĂLIȘOARA

Mircea-Ion Rovinar
Ioan Lung

Comuna Vălișoara – veche vatră de istorie românească – este compusă din patru localități răsfirate pe dealuri și văi: VĂLIȘOARA, DEALUL MARE, SĂLIȘTIOARA și STOIENEASA, având o populație de 1287 de suflete.

Anul 1506 constituie data atestării localității Vălișoara, iar actualul centru al comunei era consemnat prima dată sub forma de „pass.Walyssoara”.

Istoria localității Vălișoara și a celorlalte sate componente este, însă, mult mai veche (de exemplu Stoieneasa – 1439).

Începând din anul 2006 Consiliul Local și Primăria Vălișoara, la împlinirea a 500 ani de atestare documentară, hotărâsc instituirea Zilelor Comunei, manifestare însoțită de întreceri sportive, activități cultural-educative, diverse expoziții sau lansare de carte.

Astfel în zilele de 17-18 august 2013 s-a desfășurat cea de-a VIII-a ediție a Zilelor Comunei și în cadrul acestei manifestări a devenit deja o tradiție să aibă loc și o expoziție de insigne susținută de colecționari din Valea Jiului, Hațeg, Deva și Vălișoara. Anul acesta au fost vernisate două expoziții: prima ocazionată de inaugurarea unui mic complex sportiv, botezat sugestiv „Voința”, la care au participat doar colecționari din Vălișoara. Au fost expuse 20 de panouri (însușind convențional aproximativ 1200 insigne – numai cu tematica fotbal) aparținând colecționarilor Dorel Huh, Mariana Cornelia Huh, Mircea-Ion Rovinar și, celui mai tânăr colecționar și membru A.C.I.R. – Raul-Dimitrie Rovinar.

Cu ocazia inaugurării stadionului a fost pusă în circulație și o insignă (100 exemplare) care a punctat evenimentul.

Datorită faptului că panourile cu exponate au fost plasate în mod inspirat chiar lângă intrarea în stadion, se poate aprecia că piesele au fost vizionate de peste 350 de persoane, ceea ce a însemnat o bună mediatizare făcută pasiunii pentru formarea de mici colecții.

În cea de-a doua zi a manifestărilor am avut parte de o vreme bună.

Deoarece înspre Vălișoara nu există legătură pe calea ferată, musafirii au fost așteptați la Deva cu o mașină. Ajungând în comună, gazdele ne-au condus cu mândrie la câteva obiective deosebite.

În primul rând a fost vizitată biserica ortodoxă – foarte frumoasă – și am rămas impresionați de drumul recent asfaltat până acolo.

Am fost conduși să vedem monumentul dedicat eroilor revoluției din 1848 din zona Primăriei, mai apoi să vizităm stadionul, inaugurat la 17 august 2013.

Ne-a surprins și aici în mod plăcut drumul asfaltat, micuța tribună acoperită și instalația de nocturnă!

Întrebându-l pe primarul comunei dacă mai sunt drumuri de asfaltat, deoarece așezarea se află într-o zonă deluroasă, ne-a răspuns cu modestie că



ar mai fi vreo două-trei, dar se vor rezolva și acelea!

Punctul de întâlnire a celor care au venit pentru expoziție a fost acasă la colegul Dorel Huh. Ne-am regăsit acolo cu cei din Hațeg, Deva și Vulcan iar timp de 2-3 ore am dezbătut pe toate fețele problematicile curente ale insignografiei.



La ora 14⁰⁰ am vizitat colecția de etnografie aranjată în punctul muzeistic al comunei și am făcut numeroase fotografii cu oficialitățile locale.

În jurul orei 15³⁰ ne-am deplasat la școala din comună, în curtea căreia urma să aibă loc un spectacol folcloric susținut de artiști din zonă și expoziția de insigne, care se află la ediția a V-a.

Ca și în anii anteriori, vremea ne-a ajutat și am montat panourile în aer liber și, după cum inspirat a denumit-o un coleg, am

realizat din nou „expoziția de pe gard”.

Au participat cu exponate: Timotei Neiconi (Hațeg), Gheorghe-Alexandru Turi, Ioan Lung și Lucian Bornemisa (Deva), Nicolae Tudor, Simona Tudor și Viviana Tudor (Vulcan), Tiberiu Kelemen și Dumitru Pușcașu (Petroșani), Mariana Cornelia și Dorel Huh, Mircea-Ion Rovinar și Raul-Dimitrie Rovinar (Vălișoara).

Au putut fi vizionate 58 de panouri cu insigne, însumând convențional 3480 piese, reprezentând tematici diverse.

Expozanții au fost recompensați cu diplome și cupe, iar președintelui A.C.I.R. prof. Tiberiu Kelemen, i-a fost decernată o frumoasă plachetă din partea colecționarilor din Vălișoara.



Premierea s-a făcut într-un cadru festiv, la care au participat toți consilierii Primăriei Vălișoara și un numeros public.



Manifestările de acest gen sunt un bun mijloc de mediatizare a pasiunii pentru colecționarea insinelor, de cunoaștere a istoriei și în acest mod.

EI AU FOST COLEGII NOȘTRI

Este un moment trist pentru mine – ca astăzi să vă spun câteva cuvinte despre cel care a fost PARDOS IOAN, care a plecat dintre noi la data de 30 mai 2013, lăsând în urmă numai regrete și un ocean de lacrimi din partea familiei și a noastră.

PARDOS IOAN s-a născut în anul 1942 în Comuna Vulcan, județul Hunedoara și ne-a părăsit după 71 de ani.

Fiind pasionat colecționar și iubitor al istoriei neamului, s-a integrat în Societatea Numismatică Română, ajungând ca în anul 2010 să fie ales în funcția de vicepreședinte al Secției Numismatice Petroșani.

A fost un membru activ în cadrul A.C.I.R. unde a ocupat funcția de prim-vicepreședinte încă de la înființarea asociației.

A fost un coleg deosebit, de la care fiecare a avut ce învăța, împărțind tuturor din experiența sa.

De-a lungul anilor exponatele sale au primit numeroase recompense valoroase, iar în anul 2008, pentru întreaga activitate, i-a fost conferit Premiul „Floarea de colț”.

Secția Numismatică Petroșani și A.C.I.R. au rămas, fără un prim-vicepreședinte competent, noi vom simți lipsa unui bun coleg, iar eu am pierdut un prieten apropiat, de excepție!!



Pe data de 05 aprilie 2013 ne-a părăsit după o lungă suferință, un distins coleg și prieten AIACOBOAEI IOAN din Oravița.

Colegul nostru s-a născut la Oravița pe data de 12 iulie 1953. Nu a plecat din orașul natal, fiind singura persoană care s-a ocupat de insignografie în zonă.

Pasionat de istorie și de conservarea unor piese arheologice, numismatice, filatelice și alte documente importante, în anul 1976 primește calitatea de membru al Societății Numismatice Române.

Atras de personalitatea POETULUI NEPERECHE devine membru al Clubului Colecționarilor de medalii EMINESCU de la Cercul Militar Național, al Grupării colecționarilor de medalii și insigne EMINESCU de pe lângă Societatea Numismatică Română și al Grupării Colecționarilor MIHAI EMINESCU de la Botoșani (2003).

A fost membru fondator al Asociației Colecționarilor de Insigne din România.

Datorită activității deosebit de laborioase din ultimii ani i-au fost decernate numeroase premii, obținute la diverse manifestări la care a participat cu exponate valoroase și așa aminti doar două:

- în anul 2007 primește Premiul „Pana de aur a lui Mihai Eminescu” din mâna celui care a fost col.(r) Dogaru Ioan, fondatorul acestuia;

- în anul 2012, pentru întreaga activitate insignografică i-a fost acordat Premiul „Floarea de colț”, premiu pe care, însă, nu l-a putut ridica personal datorită sănătății precare.

În numele tuturor celor care l-au cunoscut ne exprimăm regretul față de momentul când, prin voința divină, s-a încheiat misiunea pământească a prietenului și colegului nostru





Informează colegii că la data de 01 ianuarie 2011 ne-a părăsit, după o lungă și grea suferință CIZMARU GHEORGHE pasionat colecționar și cercetător în domeniul numismatic de la Craiova care, până când bunul Dumnezeu i-a permis, a fost alături de noi la toate manifestările.

Visul lui Cizmaru Gheorghe a fost întemeierea unui punct muzeistic, lucru realizat la Școala Generală „Sfântul Gheorghe” din Craiova.

De asemenea a plecat dintre noi la data de 4.12.2011 și PREDESCU IONAȘ CONSTANTIN de la Constanța, care a participat la primele Întâlniri ale colecționarilor de insigne din România.

Sunt convins că toți cei care au format marea familie a celor care se ocupă de studiul și păstrarea „micilor bijuterii din metal” își aduc aminte cu mult respect de colegul Predescu.



Dumnezeu să-i ierte și să-i odihnească în pace!

CUPRINS

	Cronologia Reuniunilor colecționarilor de insigne din România.	Pag.3
	În loc de prefață.	Pag.4
	Salutul conducerii Cercului Militar Național pentru participanții la cel de al V-lea Congres Național de insignografie din România.	Pag.5
Ștefan Dina, Tiberiu Kelemen, D-tru Pușcașu	Cel de al V-lea Congres Național de insignografie și a XXXIX-a expoziție colectivă de insigne 14-16 iunie 2013.	Pag.6
	Premiile „Floarea de colț” acordate în 2013.	Pag.14
	Adunarea Generală A.C.I.R.	Pag.16
	Tabelul membrilor A.C.I.R.	Pag.20
Ilinca –Ștefania Dina Răducu Costin Ciutacu Gheorghe Z. Ciutacu	Învățămintele unui tânăr colecționar participant la al V-lea Congres Național de insignografie.	Pag.24
Iulian Lipovan	Modificări ale emblemei Asociației „Cercetașii României” reprezentate în insignografie.	Pag.28
Radu Tabără	Prima distincție complexă emisă de Organizația Pionierilor din România.	Pag.32
Ilinca Dina	Insigna Școlii Gimnaziale Nr.3 „Nicolae Titulescu”.	Pag.37
Ing. Mugurel-Tudor Tudora; Stelian Brânzei	Insigna „Trupa cu schimbul”.	Pag.38
Ing. Mugurel-Tudor Tudora; Stelian Brânzei	Semnul distinctiv pentru invalizii din primul război mondial.	Pag. 39
Comdr. Av. (rtg) Marius Popescu-Călărăși	„EMBLEMA DE ONOARE” a Asociației Diplomaților militari în rezervă și în retragere „Alexandru Ioan Cuza”.	Pag.41
Mihai C.V. Cornaci Coriolan Chiricheș	Două insigne deosebite.	Pag.42
Prof. Costel Giurcanu	Insignele tematicii „Automobilul”	Pag.44
Prof. Tiberiu Kelemen	Insigna Societății „Sovrom Cărbune”	Pag. 46
Beke Ernő	Insigna emisă la Tg. Secuiesc cu ocazia celei de-a XXVI-a Reuniuni Naționale din 2000 – un experiment nereușit.	Pag.48
Ilin Milan	Tramvaiele comunale Timișoara în câteva insigne	Pag. 49
Mircea-Ion Rovinar Ioan Lung	Expoziție tradițională de insigne cu ocazia Zilei Comunei Vălișoara.	Pag.55
	Ei au fost colegii noștri.	Pag.57
	Cuprins	Pag.59

ISSN 1843-9535

www.acirp.ro